

The book is owned by ฤๅม เริงไชย

Typed to Word Document by ฤๅม NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บัวหลวง

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

“สิงห์อมควัน”

ป. อินทรปาลิต

เรื่องนี้เป็นเรื่องบู๊สะบัดสะบักสะบอมตื่นเต้นดูเดือดหวาดเสียวเหนือเรื่องบู๊อื่นใด รักโศก ตลกโปกฮาพร้อม เมื่อเป็นเรื่องบู๊ชั้นดีเช่นนี้ ผมผู้ประพันธ์เรื่องก็ขอถือโอกาสแต่งเพลงโฆษณาสำหรับ “สิงห์อมควัน” ตามธรรมเนียม ท่านผู้อ่านจะร้องแก้เพลงก็ได้ นะครับก็ไม่มี การสงวนลิขสิทธิ์ ส่วนทำนองเพลงแล้วแต่ท่านจะคิดเอา

สิงห์อมควัน ชกกันอย่างอุตลุด มีดไม้ปืนครบชุด ทั้งยูโด และมวยไทย ฟาดกันถึงใจ ใครวะแน่.....ตำรวจชีวะ พวกเราโกย

สิงห์อมควัน ดูต้นและหยอง ตัวต่อตัวลำพอง พวกต่อพวกบวกกันถึงกลาง พระเอกรูปหล่อ พล พัชรภรณ์ นิกรกับเสี่ยหงวน หมอดิเรกครบถ้วน ดาวร้ายเรรวน ตัวกวนคือเจ้าแห้ว เจ้าคุณปัจฉิม ๗ นำแถว สู้แค่ตาย ใครวะแน่.....ตำรวจชีวะ พวกเราโกย

สิงห์อมควัน สิงห์อมควัน สิงห์ อม.....คะ.....ว๊าน.....

รถแก๊งค์นั้นแล่นสายไปมาเหมือนงูเลื้อยด้วยความเร็วสูงท่ามกลางสายฝนซึ่งกำลังตกพรำในตอนหัวค่ำคืนวันนั้น ประชาชนคนเดินถนนวังหินลี้มลุกคลุกคลาน คาคิลแล็กแก๊งค์นั้นแซงขวาผ่านขึ้นหน้ารถคันอื่น ๆ บางทีก็แลลบนขึ้นบนวิถี และทำท่าจะมุดเข้าไปในตึกแถวหลายต่อหลายครั้ง นักขับสามล้อคนหนึ่งถึงกับกระโจนลงจากอาน และวังหินเอาตัวรอดเมื่อคาคิลแล็กแก๊งค์พุ่งเข้าไป ตำรวจจราจรในเครื่องแบบคนหนึ่งวังหินดูคเป็นกระโจนลงไป ในคลองสี่ลม คนขับรถรางคนหนึ่งห้ามล้อจนตัวโถง ผู้คนต่างเจริญพรคนขับรถคาคิลแล็กแก๊งค์ซึ่งขับรถอย่างบ้าระห่ำไม่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยของคนเดินถนน และขวยยาน

ความจริงคนขับรถคาคิลแล็กแก๊งค์ไม่ได้บ้าระห่ำ หรือขับรถอย่างคึกคะนอง แต่เขาคิดมีสุราเข้าไปมากจนเกินควร เขาคืออาเสี่ยกิมหงวนของเรานั่นเอง ซึ่งตามปกติอาเสี่ยขับรถอย่างสุภาพที่สุด

เสี่ยหงวนนั่งคุยกับนิกรตอนหน้ารถ สองสหายแต่งกายแบบสากลชุดสีเทาเข้ม เพิ่งกลับมาจากงานขึ้นบ้านใหม่แห่งหนึ่งที่ตรอกจันทร์ ต่างคนต่างมีเมมาแทบจะครองสติไม่ได้ อาเสี่ยนั่งคองอึกแกงกัณฑ์ดาปรี้อือถ่วงมาลัย บางทีก็หลับตานิ่งเฉยเกือบ 5 นาทีจึงลืมตาขึ้นมองดูโลกสักครั้ง นิกรนั่งดมยาดมมาตลอดทาง นึกถึงคุณพระคุณเจ้าให้ช่วยคุ้มครองป้องกันเขา นายจอมทะเล้นยอมรับว่าในชีวิตของเขาไม่เคยนั่งรถที่ทำให้เขาก่อนขวัญแขวนอย่างนี้เลย นิกรหุดหวิดจะเป็นลมสิ้นสติหลายครั้งเมื่อคาดคิดเล็กแก๊งทำท่าจะประสานงากับรถที่สวนมา หรือทำท่าจะมุดเข้าไปในตึกแถวเหล่านั้น

พอผ่านวัดแขก นิกรก็ยกมือขวาตบปากิมหงวนเบา ๆ เป็นการเตือนสติ

“อายเสี่ย”

“หือ”

“แกทำพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้วหรือ?”

กิมหงวนผินหัวเราะในลำคอ

“ยังวะ”

“ถ้ายังก็ควรขับรถให้ดีกว่านี้ ถึงแกจะรีบร้อนอย่างไรประตูรถเขาก็ปิดแล้ว ขึ้นขับยังมีหวังถูกช่างสคนะโวย ถ้ารถคว่ำน้ำมันระเบิดแกกับกัณฑ์ก็กลายเป็นหมุย่างไปเท่านั้น”

“ฮือโฮ” กิมหงวนอุทานขึ้นอย่างเคือง ๆ “มือชั้นกันขนาดอาจารย์ท่านพี่ระไวใจเถอะน่า กัณฑ์ขับรถมาตั้งแต่อายุ 3 ขวบ”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“เด็ก 3 ขวบขับรถยนต์ได้หรือวะ”

“ทำไม่ได้ ก็รถยนต์สำหรับเด็กนะซี รถคันเล็ก ๆ ใช้เท้าถีบไปละเซ่อไปได้”

นิกรร้องสุดเสียงเมื่อคาดคิดเล็กทำท่าจะลงคลองสีลมแต่แล้วเสี่ยหงวนก็บิดพวงมาลัยหักกลับเต็มแรง คาดคิดเล็กแก๊งสายไปมาที่อู่เข้าไปจะชนท้ายรถเมล์ขาวคันหนึ่งซึ่งจอดส่งผู้โดยสารที่ป้าย คนบนรถร้องอะอะเอ็ดตะโร แต่เสี่ยหงวนก็หันหลบเสียทันแล้วเหยียบคันน้ำมันลงไปอีก

“ไฉน มือกันแน้ใหม่ฮ้ายกร”

“หยุดเถอะโวย” นายจอมทะเล้นตวาดลั่น กัณฑ์ขึ้นแท็กซี่ไปดึกว่า กัณฑ์ยังไม่อยากตายหรือก เขียวแกตายคนเดียวก็แล้วกัน”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจตามประสาคนเมา

“เรื่องความตายนะแกหนีไม่พ้นหรือก คนตายเมื่อถึงที่ตาย นอนอยู่ในมุ้งรถยนต์ยังบุกเข้าไปทับตาย เชื่อมมือกันเถอะน่า”

“ไม่เอา ๆ ๆ ไม่เชื่อแล้ว หยุดเถอะกัณฑ์จะไปแท็กซี่กัณฑ์จะซื้อคตายอยู่แล้วหรือไม”

คาดคิดเล็กถูกห้ามล้อหยุดอย่างกระทันหัน เสียงยางทั้งสี่ล้อครูดไปกัณฑ์ถนนดั่งลื่น ผู้คนพากันมองดูอย่างตื่น ๆ เสี่ยหงวนยกสอกขวายันพวงมาลัยรถแล้วมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขา

“ไป เมื่อก้าวตาก็เซียวลงจากรถได้ ลูข — เกิดเป็นคนก้าวตายน่าหัวเราะให้พี่น้อง”

นิกรยิ้มแค้น ๆ

“ก็เอาซี ถ้าพี่น้องแกโยกแกก็ไม่มีหวังที่จะได้เลี้ยงแมวตัวผู้ตลอดชีวิตของแก”

เสี่ยวหงวนทำตาปริบ ๆ

“หมายความว่าคนพี่น้องเลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้”

“เออ — มันขัดกันไว้ย กั้นไปละนะ พรุ่งนี้เช้ากันจะชวนอ้ายพลกับอ้ายหมอไปรับศพแก่ที่โรงพยาบาลกลาง หรือโรงพยาบาลตำรวจ”

กิมหงวนหัวเราะ และสั่นศีรษะ

“อย่าปอดล่อยไปหน่อยเลยวะ กันสร้างมาแล้ว เมื่อตอนที่มาจากบ้านงานกันยอมรับว่ากันไม่รู้เรื่องเลย ขับรถมาถึงที่นี่ได้อย่างไรก็ไม่รู้ ไปกับกันเถอะ กันจะพาแกไปหาข้าวกินที่ภัตตาคาร อาหารบุฟเฟต์ที่บ้านงานไม่ได้ความ แข่งกันดักแย่งกันกินเหมือนลูกหมากันเลยไม่ยอมกิน”

“นั่นนะซี กันก็กินไม่ลง และเกลียดการเลี้ยงแบบบุฟเฟต์ กันกินได้เพียง 4 จานเท่านั้น ไปเที่ยวภัตตาคารกันไป แต่แกต้องขับรถให้สุภาพหน่อย ปู่ย่าตายายของแกท่านก็ตายไปนานแล้ว อย่าให้คนเดินถนนเขารบกวนท่านเลย เมื่อคืนนี้ยายแก่คนหนึ่งตะโกนด่าแกฟังชัดเหลือเกิน อยากรู้ไหมว่าคุณยายนั้นแกตะโกนว่ายังไง”

กิมหงวนโบกมือห้าม

“ไม่ต้อง ๆ กันได้ยินแล้ว ขนลุกชูไปทั้งตัว คนขายคนนั้นแกหาว่ากันแย่งสัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่งมาเกิด ช่างแกเถอะถ้ากันเป็นคนเดินถนน และถูกรถเฉี่ยวอย่างนั้นกันก็อดลำดับบรรพบุรุษคนขับรถไม่ได้เหมือนกัน” พูดจบกิมหงวนก็บังคับรถเก๋งคันงามของเขาเคลื่อนออกจากที่แต่คราวนี้ขับรถอย่างสุภาพ “หรือเราจะไปหาอะไรกินที่ลิโด”

นิกรว่า “ไปภัตตาคารดีกว่า เคยไปเที่ยวกับดิเรกครั้งหนึ่งตอนเปิดใหม่ ๆ เมื่อเดือนก่อนยังจิตใจไม่หาย พาร์ทเนอร์ที่นั่นแจ้วทุกคน เสียอย่างเดียวมีนักเลงอันธพาลเยอะ”

“ก็ช่างปะไร นักเลงก็อยู่ส่วนนักเลง ขึ้นมาอยู่กับเราก็จะเจของแข็ง หรืออวัยวะเบื้องต้นของเราเท่านั้น”

คาดิเล็กแก๊งเสี่ยวซ่ายมือข้ามสะพานมาตามถนนพัฒนาพงศ์แล้วหยุดซัดซ่ายขอบถนนหน้าบาร์ภัตตาคารที่หย่อนใจยามราตรีอันใหญ่โตกว้างขวางหรูหรา มาก เจ้าของตั้งบาร์นี้ขึ้นตั้งใจจะต้อนรับเฉพาะคนชั้นสูง หรือสุภาพชน แต่ก็ผิดหวังเพราะพวกอันธพาล หรือนักเลงทั้งหลายพากันมาเที่ยวบาร์นี้อย่างคับคั่ง ทั้งนี้ก็เพราะสถานที่โอโถง เหล่า และอาหารราคาไม่แพงจนเกินไป ประกอบทั้งภัตตาคารมีพาร์ทเนอร์รูปสวยเกือบ 20 คน และหลายคนเป็นสาวชาวจีนที่เดินทางมาจากฮ่องกง แต่ละคนสวยหยาดเยิ้มมีราคาค่าตัวถึง 500 บาท ถ้าผู้ใดรับไปค้างคืนกับเขา

สองสหหายพากันลงจากรถในท่าทางครึกครื้นรื่นเริงแล้วตรงเข้าไปในบาร์ภัตตาคารท่ามกลางแสงไฟอันเจิดจ้าเสียงสรวลเสเฮฮาเสียงเอะอะเอ็ดตะโร กิมหงวนพานิกร ไปนั่งที่โต๊ะว่าง

โต๊ะหนึ่ง พวกนักเลงกลุ่มหนึ่งพากันมองดูสองสหายด้วยสายตาที่ไม่ได้แสดงความเป็นมิตร นักเลงใหญ่ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมบาร์เข้าใจผิด หรือจำได้อย่างเลื่อนรางคล้ายคลึงคลว่าเสียงหวนของเราชื่อซุ่ม เป็นจ้าวนักเลงอยู่ในถิ่นนางเล็ง

ระหว่างนี้มีพวกนักเลงต่างถิ่นมาก่อความสงบที่บาร์นี้เสมอ บาร์ที่อยู่ตรงกันข้ามมีความอิทธิพลบาร์คัทลียากี่ข้างพวกนักเลงมาอาละวาด เพื่อให้ขาประจำหมดศรัทธาที่จะมาอุดหนุนเพราะเกรงว่าจะมีเรื่อง หรือพลอยฟ้าพลอยฝนต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัวไปด้วยเมื่อมีการปะทะกันระหว่างนักเลงคุมบาร์ และนักเลงต่างถิ่น

พี่ช้อย หรือนายช้อย เล็บเหล็ก จอมอันธพาลร่างสูงใหญ่ในวัยกลางคน ซึ่งเป็นนักเลงคุมบาร์คัทลียาเดินปรีเข้าไปหานิกรกับเสียงหวนทันที ช้อยมีบุคลิกลักษณะบอกความเป็นอันธพาลเต็มตัว สวมกางเกงขาวเสีกรมทำเสื้อยืดคอกลมแขนสั้นรื้อน้ำเงินขาว รูปร่างของช้อยทั้งสูงทั้งใหญ่ ใบหน้าหยาบคายดำดกม ไร่นวด และเคราเพียงเล็กน้อย แขนทั้งสองข้างสักมังกรพัน ย่อมผู้มีสมญาว่าเล็บเหล็ก คือผู้ยิ่งใหญ่ในย่านยานนาวา, ถนนตก, สีลม, สุริวงค์ และสี่พระยา กินแดนถึงศาลาแดง นักเลงหนุ่ม ๆ เพียงเห็นหน้า หรือได้ยินเสียงพี่ช้อยก็ทำท่าจะเป็นลมแล้ว เสียงของเขาดังเหมือนฟ้าผ่าเต็มไปด้วยความกักขะหยาบช้า เคยผ่านคุกตะรางมาหลายต่อหลายครั้ง เรื่องยิงฟันไม่เคยแพ้ใคร ไม่ว่าจะปืน, ไม้, ปืน หรือหมัดลุน ๆ ช้อยเคยเป็นนักมวยมีชื่อรุ่นไลท์เฮฟวีเวทของเวทีราชดำเนินมาแล้ว นี้ออกคู่ต่อสู้มาหลายคน ต่อมาไม่มีคู่ชก และบังเอิญมีธุระต้องไปติดตะราง เลยกเลิกชกมวย พอออกจากคุกก็ตั้งตัวเป็นนักเลงใหญ่ ฆ่านักเลงชั้นดีมา 10 กว่าคนแล้ว

ช้อยเข้าใจผิดคิดว่าเสียงหวนคือพี่เบิ้มในถิ่นนางเล็งผู้มีนามว่าซุ่ม หรือพี่ซุ่มโย่ง เพราะนายซุ่มสูงชะลูดมีรูปร่างหน้าตาคล้ายเสียงหวนของเราจึงได้รับสมญาว่าซุ่มโย่ง ลูกเด็กเล็กแดงตลอดจนคนแก่คนเฒ่า แม้กระทั่งหมุหมาทางนางเล็งล้วนแต่เกรงกลัวพี่ซุ่มโย่งทั้งนั้น ถึงกับมีข่าวลือกันว่าพี่ซุ่มเคยฆ่าคนมานับไม่ถ้วน ช้อยคิดว่าบาร์ตรงกันข้ามคงจะจ้างซุ่มให้มาอาละวาดที่นี่ เขาจึงพร้อมที่จะจัดการกับเสียงหวนอย่างเด็ดขาด และเขาก็คิดว่านิกรคงเป็นสมุนแขนขวาของซุ่มแน่นอน อย่างไรก็ตามช้อยรู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่จ้าวพอนางเล็ง และสมุนคนสนิทแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย กระทำตนเป็นผู้ดีชั้นสูง

พี่ช้อยเดินเข้ามาหยุดยืนที่โต๊ะสองสหาย และถือวิสาสะทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่งในท่าทางของผู้ยิ่งใหญ่ ขณะนี้พนักงานรับใช้ได้นำเบียร์ 2 ขวด และแก้วเปล่าอีกสองใบมาเสิร์ฟให้นิกรกับเสียงหวนตามคำสั่งแล้วก็เดินกลับไป

เสียงหวนไม่สู้จะสนใจกับพี่ช้อยเท่าใดนัก เขาพอจะรู้ว่าพี่ช้อยเป็นนักเลงคุมบาร์นี้แน่นอน ที่มานั่งร่วมโต๊ะก็คงจะมาอวดอ้างความยิ่งใหญ่ของตน หรือมีจะนั้นก็ขอเหล้ากิน อาเสี้นั่งตาปรี้อัดควันบุหรี่เข้าปอดในท่าทางสะลิมสะลือ และอึดอัดใจตามธรรมดาของคนที่ดีเมเหล้าเข้าไปมาก ส่วนนิกรจ้องตาเขม็งมองดูช้อยนักเลงใหญ่เล็บเหล็กกับนายจอมทะเล้นต่างมองดูหน้ากัน ในที่สุดช้อยก็คำรามขึ้นว่า

“มองอะไรวะ กูนี่แหละโว้ย อ้ายช้อย เล็บเหล็ก”

นิกรอมยิ้ม

“ยินดีมากที่ได้รู้จักกับแก กันคือนิกร เล็บหลุด”

ย้อยขบกรามกรอด

“กูไม่อยากพูดกับมึง”

“แล้วเสือกมาถามกันทำไมล่ะว่ามองอะไร”

“ฮืม เดี่ยวพ่อยิงทิ้งเสียเลย”

นิกรจู้ยปาก

“ดูอย่างพี่ชายหายาก ถ้าแกมีลูกขอให้กันไปไว้เฝ้าสวนสักตัวได้ไหม”

ย้อยขบกรามกรอด แต่เห็นว่าศักดิ์ศรีนิกรไม่เท่าเทียมกับเขา จึงสงบใจไว้ไม่อยากจะมีเรื่องกับนิกร นักเลงใหญ่ผู้มีสมญาว่าเล็บเหล็กเปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยหงวน และได้สบตากับอาเสี่ยพอดี กิมหงวนยักคิ้วให้ และกล่าวทักอย่างกันเอง

“ไง — เพื่อน สบายดีหรือ”

“อ้อ สบายดี แกละสบายดีหรือซุ่ม”

กิมหงวนขมวดคิ้วข่น หันไปมองคูข้างหลังของเขาเมื่อไม่เห็นใครก็เลยรับสมอ้างว่า

เขาชื่อซุ่ม

“กันไม่เคยไม่สบาย แกจะดื่มเบียร์ก็รินเอาซีกันอนุญาต”

ย้อยเค้นหัวเราะ

“กันไม่ใช่ นักเลงก๊วย ๆ ที่ขอเหล้าเขาแดก”

“ไม่แกล่ลูกไปที่อื่น กันกับเพื่อนจะได้แดก” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะหึ ๆ “พูดเพราะ ๆ อย่างนี้จักกระจี้ใจเหลือเกิน อ่ามองกันด้วยสายตาอย่างนี้เลยเพื่อน กันไม่ใช่ศัตรูของแกหรือ และกันไม่เคยก่อกรรมทำเข็ญให้แกมาแต่ก่อนเลย”

ย้อยเค้นหัวเราะ

“กันอยากฆ่าคนสักคนหนึ่ง”

กิมหงวนจิ้มมือไปที่สุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งแต่งสากลยืนอยู่ใกล้ ๆ เคนเตอร์

“โน้น ไปยิงตาลุงคนนั้นไง”

ย้อยมองตามสายตาเสี่ยหงวนแล้วทำคอข่น

“ยังได้ระนะ นั่นเจ้าของบาร์ซึ่งเป็นนายจ้างของกัน นี่แนะซุ่ม ถึงแกมาในบทบาทของผู้ดี หรืออาเสี่ยกระเป๋านักแกก็คือนักเลงอันธพาลนั่นเอง กันรู้เจตนาของแกคือแกกับสมุนคนสนิทของแกจะมาอาละวาดที่นี่เพื่อทำลายกิจการของเราซะใหม่ ถ้าเป็นเช่นนี้ละก็ขอให้แกเลิกล้มความคิดนี้เสียเถิด และขอให้แกกับสมุนคนสนิทของแกรีบออกไปเสียจากคัทลียาเดี่ยวนี้อีก ถ้าแกยังไม่อยากตาย”

อาเสี่ยชักนิ้ว ถึงแม้เขาไม่ใช่ซุ่มแต่เขาก็ไม่พอใจที่ย้อยกล่าวคำคุกคามแสดงความเป็นผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้

“อ้ายเพื่อนเกลอ เกิดเป็นชายอย่าหมิ่นชายซีเพื่อน เรื่องตายเป็นเรื่องขี้ผงสำหรับกัน
โว้ย” แล้วเขาก็หันมาถามนิกร “พุดยั้งก็คมดีไหม”

นิกรจึ้ยปาก

“คมกริบยังกะมีด โคนเขี้ยวอะ เอาเลยอ้ายเสี่ย เราเป็นลูกผู้ชาย ไม่ใช่ลูกหมา ขอมตาย
เสียดีกว่าที่จะให้ใครมาเหยียบย่ำลอบหลู่ดูหมิ่นเรา กันพร้อมแล้ว”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“พร้อมที่จะสู้ หรือจะหนี”

“ทั้งสองอย่าง”

กิมหงวนเปลี่ยนสายตามาที่พี่ช้อยแล้วชักคิ้วให้

“ถ้ากันกับเพื่อนไม่ยอมออกไปจากบาร์นี้จะมีอะไรเกิดขึ้น”

เสี่ยเหล็กขึ้นหน้าเข้ามาแล้วยกหลังมือขวาตบหน้าเสี่ยหงวนเต็มแรง เสียงดังจน

“นี่ยังไถ่สิ่งที่เกิดขึ้น”

กิมหงวนนั่งนิ่งเฉย ใบหน้าร้อนผ่าวไปทั้งแถบ เขานึกไม่ถึงว่าช้อยจะอุกอาจตบหน้า
เขา ทันใดนั้นเองนิกร ได้เอื้อมมือคว้าขวดเบียร์ขวดหนึ่งขึ้นมาถือ แล้วฟาดขวดลงบนโต๊ะแตกดังเพลิง
ขวดเบียร์แตกกระจาย ส่วนก้นขวดกลายเป็นปากฉลามแหลมคมน่ากลัว ช้อยแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน
ถอยหลังออกไปสองสามก้าวในท่าเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับนิกร เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจในบาร์เงียบ
กริบลงทันที นิกรขบกรามกรอดแล้วส่งขวดเบียร์ให้เสี่ยหงวน

“เอามันลูกพ่อ แทะมันด้วยขวดนี้”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“แล้วทำไมแกไม่ทะมันล่ะ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“กลัวติดคุกโว้ย”

ช้อยหัวเราะลั่นห้องโถงแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“มา — ลุกขึ้นมาไอ้ซุ่ม เมื่อพุดขอร้องกันด้วยดีไม่ได้ผลเราก็ต้องปะทะกัน ใครดีใคร
อยู่ใครพลาดใครตาย ให้มันรู้ไปทีเถอะวะ ว่าเจ้าถิ่นนางเล็กกับเจ้าถิ่นบางรักก็ใครมันจะแน่กว่าใคร”

อาเสี่ยค่อย ๆ ลุกขึ้นถอดเสื้ออย่างรำคาญใจ แล้วเขาก็กล่าวกับช้อย เสี่ยเหล็กว่า

“ความจริงกันกับเพื่อนมาหาข้าวมาหาเหล้ากินที่นี่ ไม่ได้ตั้งใจมาวิวาทกับแกเลย แต่
ถ้ากันไม่สู้แกมันก็เสียเซิงชาย คนอย่างกันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง และแกก็เป็นมนุษย์ดินดินมี 10 นิ้ว
เช่นเดียวกัน ซึ่งกันจะปฏิเสธคำท้าของแก หรือหลีกเลี่ยงการต่อสู้นั้นยอมเป็นไปไม่ได้” แล้ว
กิมหงวนก็ตั้งแวนตาขอบกระออก เขาวางเสื้อสากลกับแวนตาของเขาลงบนโต๊ะ

ทันใดนั้นเองเสี่ยเหล็กก็ปราดเข้าเตะอาเสี่ยด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว กิมหงวนรีบยก
แขนซ้ายขึ้นปิดป้องแล้วถอยออกไป อาเสี่ยเดินฟุตบอลอย่างน่าขบขัน มีการส่ายกันเล็กน้อย ผู้ที่อยู่ใน
ห้องโถงของบาร์ต่างลุกขึ้นยืนเพื่อชมการต่อสู้ระหว่างเสี่ยกับสิงห์

ย้อยปรี่เข้าชกิมหงวนด้วยหมัดซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว อาเสี้ยบ่องปิด และชกตอบในท่าทางแข็งก้างเพราะว่างเว้นการฝึกซ้อมมามากหลายปีแล้ว ย้อยกับอาเสี้ยบ่องบอบกันด้วยหมัดคู่กัน ๆ ผลัดกันรุกผลัดกันรับ หมัดขวาของย้อยถูกหน้ากิมหงวนถึงกับผงะหงาย เล็บเหล็กเตะซ้ำอีกทีหนึ่งถูกก้านคออาเสี้ยบ่อดี แรงเหวี่ยงของหมัด และเท้าทำให้กิมหงวนมีนงงเหมือน ไม้ตาแตก อาเสี้ยบ่องหันมาทางนิกรพลางจคมวยเต็นกำ นัยน์ตาของเขาพร่าพรามองไม่เห็นอะไร

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

“ทางโน้นไว้มิใช่ทางนี้”

เสี้ยหงวนหมุนตัวกลับเผชิญหน้าพิ์ย้อย ย้อยยกเท้าขวาเตะอาเสี้ยบ่องที่ กิมหงวนหลับหูหลับตาคท่อนแขนซ้ายขึ้นกันไว้พร้อมกับสับเท้าเข้าไปชกสวนด้วยหมัดตรงขวาสุดแรงเกิดถูกปากครึ่งจุมครึ่งของพิ์ย้อยเต็มรัก นังเลงคุมบาร์คัทธิยาลดาร้อนออกไปราวกับนกปีกหัก นาทีทองเป็นของกิมหงวนแล้ว อาเสี้ยบ่องเข้าไปกระ โจนถีบหน้าย้อยอย่างรวดเร็วจับปล้น ย้อยลมงก้นกระแทกพื้น และมีนงงจนกระทั่งเห็นดาวจิ้งกลางวัน

นิกรตบมือกระ โดค โดคเดินด้วยความดีใจ

“ไม่เลว ลูกพ่อ”

อาเสี้ยบ่องน้ำลายเอือก หันมาทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

“หนูนุยังงี้เดี๋ยวกี้โดนเตะเท่านั้นเอง” แล้วเขาก็มองคูกู่ต่อสู้ของเขาอย่างขบขัน “ไ้ — พี่ย้อย มา — ลูกขึ้นมา กันจะสอนบทเรียนอันมีค่าให้แก่ได้รู้ว่ นักเลงใหญ่ทั้งหลายนั้น วันหนึ่งจะต้องถูกนักเลงดีหักโค่น ลูกขึ้นมาอ้ายเพื่อนเกลอ ก่อนที่แกจะแพ้กั้นขอให้กัน ได้เหงื่อสักหน่อยเถอะวะ”

นัยน์ตาของย้อยที่มองคูกิมหงวนนั้นราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ย้อยขบกรามกรอดเขาล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบมีดพกเล่มหนึ่งออกมาอย่างรวดเร็วดึงมันออกจากด้าแล้วเหวี่ยงด้ามทิ้งไป แสงไฟฟ้าส่องต้องใบมีดของย้อยเป็นประกายวูบวาบนำกลัว

ย้อยผลุนผลันลูกขึ้นยืน มือขวาถือมีดกระซบมัน ใบหน้าเสยะยิมนัยน์ตาวาวโรจน์เหมือนสัตว์ป่า

“อ้ายซุ่ม กูต้องฆ่ามึงให้ได้” ย้อยพูดเสียงกร้าวผิดปกติ

กิมหงวนยืนตั้งท่าเตรียมต่อสู้กับมีดพก พอได้ยินเสียงนิกรร้องเรียก เขาก็หันหน้าไปดู นิกรโยนมีดพกเล่มหนึ่งมาให้เขา เสี้ยหงวนรับไว้ได้ แล้วยืมให้คูกู่ต่อสู้

“มา — มีดต่อมีดย้อย ระวังให้ดี จูดจบของชีวิตแกอยู่ที่นี่และภายในสองสามนาทีนี้”

ย้อยหัวเราะก้าก

“ใครแน่วะ”

“กูชีวะ” อาเสี้ยบ่องอย่างตระนง

เล็บเหล็กข้อยโผนเข้าแทงกิมหงวนทันที นิกกรีบยกฝ่ามือปิดหน้าด้วยความหวาดเสียว แต่พอปล่อยมือออกเห็นเพื่อนไม่ได้รับบาดเจ็บ นายจอมทะเล้นก็ร้องตะโกนลั่น

“เอามันอายหงวน ชำมันให้ได้ อย่างมากก็ถูกประหารชีวิตเท่านั้น แวงมันซี่ไวย กระโดดเหยียบชายพวกแล้วแทงมันเลย”

กิมหงวนปราดเข้าแทงข้อยเต็มเหนี่ยว เล็บเหล็กเอี้ยวตัวหลบปลายมีดของเสี่ยวหงวน เลี้ยวเสี่ยวชืดของอายเล็บเหล็กขาดแคว้งเป็นทางยาว ข้อยเสี่ยวขวัญล่าถอยออกไปตั้งรับแล้วพยักหน้าเรียกอาเสี่ยว

“มา — เข้ามา”

เสี่ยวหงวนลั่นสิริษะ “แกเข้ามาซิฉันนี่ก็เลยเดินเข้าไปหาแก”

อายเล็บเหล็กกระโจนเข้าใส่ และจ้วงแทงกิมหงวนเต็มแรง อาเสี่ยวหลบไปได้อย่างหวุดหวิด การควมมีดสั้นเป็นไปอย่างตื่นเต้นไม่สู้จะหวาดเสียวเท่าใดนัก คนคู่ชกรำคาญที่คู่ต่อสู้ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันคล้าย ๆ กับมวยล้ม นิกกระ โคนหนุนเพื่อนเกลอของเขาเสียงลั่นห้องโถง “เอาซี่ไวย เอากันจริง ๆ นะ ไวย”

กิมหงวนขยับมีดหลอกล่อพอได้ที่ก็โจนเข้าใส่ ข้อยหลบจากนิตเดียวกิมหงวนก็เสียวหลักวิ่งหัวซุนไปข้างหน้าท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของพวกบ๊วย แต่แล้วอาเสี่ยวก็ห้ามล้อพรีดหมุนตัวกลับแล้วกวักมือเรียกนิกกรเข้ามาหา ส่งมีดพกคู่มือให้นายจอมทะเล้น

“กันเหนี่ยวแทบจะขาดใจตายแล้ว” อาเสี่ยวพูดพลางหอบแฮ่ก ๆ “แกสู้กับมันแทนกันหน่อยเถอะวะ”

นิกกรพยักหน้ารับทราบ “เหนี่ยวก็ไปนั่งกินเบียร์เสียว กันจัดการกับอายเล็บเหล็กนี่เอง ประเดี๋ยวกันจะคว้านไส้ไอ้เล็บเหล็กเอาตับมาแกล้มเหล้า คอยดูขุนมีดบ้าง”

นิกกรถือมีดเดินยืมกริมเข้าไปหาข้อยในท่าพระเอกยี่เก อายเล็บเหล็กหัวเราะหึ ๆ

“อายน้องชาย นี่ไม่ใช่ชีวิตตลาดนานาไวย ดูเข้าได้หรือนั่น ท่าทางเหมือนยี่เกไม่มีผิด”

นายจอมทะเล้นชักฉิว “ก็เข้ามาซิ แกจะได้อายุที่พระเอกยี่เกอย่างกันนะคือเสี่ยวร้ายที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บอันแหลมคม”

ข้อยเดินกำเขี้ยวหานิกกร แล้วยกเท้าซ้ายถีบหน้าอกนิกกรเต็มแรง กระดิ่งทองถลาร่อนออกไปเหมือนนกปีกหัก เข้าข้อยกระโจนเข้าประชิดตัวจ้วงแทงเต็มเหนี่ยว นิกกรเอี้ยวตัวหลบคมมีดได้อย่างหวุดหวิดแล้วแทงถูกชายโครงข้างขวาข้อยเสียดังฉีก เศษบุญที่ปลายมีดถูกกระดุกซี่โครง มิฉะนั้นอายเล็บเหล็กก็คงต้องจบชีวิตด้วยน้ำมือของนายจอมทะเล้น ข้อยไม่กล้าดูหมิ่นในฝีมือของนิกกรอีก

ทั้งสองยืนจด ๆ จ้อง ๆ คุมเชิงกัน บางทีก็เดินฟูตเวิร์คนิกกรเดินอยู่สักครู่ก็รำคาญใจ โยนมีดพกทิ้งไป แล้วกล่าวกับข้อยอย่างตระนง

“กันมือเปล่าก็ได้ มือชั้นแกยังอ่อนนักพี่ชาย เข้ามาซิ”

ย้อยกระโจนเข้าแทงนิกรทันที นายจอมทะเล้นยกมือซ้ายจับมือขวาของนักเลงใหญ่ไว้แล้วบิดข้อมือเต็มแรง แต่กำลังของย้อยเหนือกว่านิกรมาก บิดเท่าไรย้อยก็ไม่ยอมปล่อยมิดมีหน้าซ้ำยังหัวเราะเยาะนิกรอีก “ตัวแกเท่าลูกหมา ต่อให้แกบิดข้อมือกันทั้งวันมิดก็ไม่หลุดเตรียมตัวไปนรกเถอะน้องชาย”

นิกรออกแรงจนหน้าแดงกล้า เขาพยายามบิดมื่อย้อยจนอ่อนใจ ครั้นแล้วนิกรก็ใช้กลยุทธอันแยบคายยกมือขวาจับเอวย้อยทันที อ้ายเล็บเหล็กเป็นคนที่จึกกะจี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว พอเอวของมันสัมผัสนิ้วมือของนายจอมทะเล้น อ้ายเล็บเหล็กก็หัวเราะก๊าก ทำเอวอ่อนไปอ่อนมาเหมือนไต้เดือนถูกจีไฟฟ้า เรี่ยวแรงไม่มีเหลืออยู่เลย ย้อยปล่อยมิดหลุดจากมือทันที ทันใดนั้นเองสุขขวาของนิกรก็เหวี่ยงปิงออกไปถูกปลายคางย้อยอย่างถนัดถนี่

พี่เบิ้มเซเซ่ด ๆ ออกไป และยังไม่ทันจะตั้งตัวนิกรก็กระโจนเข้าซ้ำด้วยเข่าลอยถูกหน้าอกย้อยคังพลัด ย้อยล้มสวบลงบนพื้น นิกรปราดเข้ามายืนข้าง ๆ นักเลงใหญ่ ยกเท้าขวาวขึ้นวางบนหน้าอกย้อยแล้วชูมือประสานกันเหนือศีรษะท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้องของใครต่อใคร

ย้อยนอนท่าดาปริบ ๆ อยู่บนพื้น สมุนของเขาคนหนึ่งตะโกนขึ้นดัง ๆ

“สู่มันลูกพี่”

อ้ายเล็บเหล็กขบกรามกรอด เอ้อมมือขวาจับข้อเท้าข้างซ้ายของนิกรกระซอกเต็มแรง นายจอมทะเล้นเสียดลั้ล้งลงกระแทกพื้นทันที ย้อยปราดเข้าตระหวัดรัดคอนิกร ทั้งสองปลุกปล้ำกันอย่างอูตลุด การต่อสู้แบบมวยปล้ำดุเดือดยิ่งแต่ไม่ตื่นตื่น และหวาดเสียว นิกรตัวเล็กกว่า และกำลังน้อยกว่าก็ถูกพิศแทบแย้ แต่แล้วในที่สุดนิกรก็ใช้ไม้ตายคว้าอวัยวะส่วนหนึ่งของนักเลงใหญ่บีบแน่น

ย้อยคืนทรนทราย และร้องโอดครวญน่าสงสาร หน้าดาที่ย้อยซิดเซียวจนเขียวปัด

“ปล่อย ปล่อยซีไว้ย คุยอมแพ้อแล้ว”

นิกรยังบีบแน่นกว่าเดิม

“ถ้ามันปล่อยกันก็โง่เต็มทน นี่แน่ะ นี่แน่ะ”

“โอ๊ย ๆ ๆ ญาติตายแล้ว” ย้อยร้องครางน่าสงสารบิดตัวเร่า ๆ เหมือนถูกงูกัด ทั้งจุกทั้งแน่นจนบอกไม่ถูก พยายามแก้ไปอย่างไรก็ไม่สำเร็จ อาเสียดกิมหงวนยื่นหัวเราะงอไปงอมา

สมุนของย้อยราว 10 คนยืนจับกลุ่มมองดูการต่อสู้ข้างเคาน์เตอร์ เมื่อเห็นลูกพี่เสียดเซียดร้องอุทธรณ์ยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข จึงหลนร่างใหญ่ใส่เสื่อสายพริ้วคนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เอามันพวกเรา สะกรัมเลยไว้ย”

แล้วฝูงอูเฮลนซึ่งเป็นสมุนของพี่ย้อยก็วิ่งเฮโลกันเข้ามาห้อมล้อมกรอบกิมหงวนกับนิกร อาเสียดกระโจนตีเจ้าหนูมคอมกะหรงคนหนึ่งลงไปนั่งพิบเพียงเรียบร้อยบนพื้นห้อง และชกจึงหลนเสื่อสายพริ้วคนหนึ่ง ด้วยหมัดตรงขวาเต็มเหนี่ยว ยังผลให้เจ้าหมอนั้นเซไปปะทะโต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่ง ล้มทั้งโต๊ะทั้งคน

นิกรปล่อยมือที่จับอวัยวะสำคัญของอ้ายเล็บเหล็กออกแล้วผลุนผลันลุกขึ้นยืนปราดเข้าช่วยเหลือหวนทันที เจ้าหนุ่มอัครพาลคนหนึ่งกระโดดจี้คอภิมหวน และเงื้อมัดพกขึ้นสุดแขน แต่อาลัยหมุนตัวไปรอบ ๆ เจ้าหมอนั้นกลัวตกก็อดคออาลัยไว้ ภิมหวนพาวิ่งไปรอบ ๆ แล้วใช้ร่างหมอนั้นชนพวกอัครพาลแตกกระจาย นิกรหีบขวดเหล้าบนโต๊ะ ๆ หนึ่งขึ้นมาถือเป็นอาวุธ แล้วนิกรก็ยกขวดเหล้าประเคนลงกลางกบาลจิ้งเหลนหมุนซึ่งกำลังจี้หลังภิมหวนดังสนั่นหวั่นไหว เจ้าหมอนั้นปล่อยมือที่กอดคออาลัยออกร่างของมันลงไปกองอยู่บนพื้นห้อง

สองเสื่อตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของฝูงสุนัขป่า อย่างไรก็ตามภิมหวนกับนิกรได้ต่อสู้อย่างสมศักดิ์ศรี อาลัยเปลี่ยนชั้นเชิงจากมวยไทยเป็นมวยจีน เขาเสียวถูกนัยน์ตาจิ้งเหลนร่างใหญ่คนหนึ่งอย่างเหมาะเจาะ สมุนของข้อยร้องโอดกมือกุมนัยน์ตา ผลจากการต่อสู้ทันที ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นทั่วคฤหาสน์แล้ว ห้องโถงอันกว้างใหญ่กลายเป็นที่ตะลุมบอนกัน ขวดเหล้าขวดเบียร์และแก้วที่ถูกนำมาใช้เป็นอาวุธ การปะทะกันเป็นไปอย่างดุเดือดในที่สุดนิกรกับภิมหวนก็ถูกเตะถูกชกต่อย และถูกระที่บลิ้นสดินอนหงายเหยียดยาว พวกอัครพาลต่างรุมกระที่บเตะถีบอย่างป่าเถื่อนไร้ศีลธรรม หน้าตาของภิมหวนฟกช้ำดำเขียวมีบาดแผลหลายแห่ง ศีรษะแตกเลือดไหลโชก

ตามเวลาที่กล่าวมานี้ นิกรกำลังต่อสู้กับฝูงจิ้งเหลนอย่างไม่คิดชีวิต นายจอมทะเล้นผู้พลางถอยพลางหนีไปรอบ ๆ ห้อง เจ้าหนุ่มอัครพาลลูกน้องของข้อยคนหนึ่งถือขวดเหล้าย่องเข้ามาข้างหลังแล้วประเคนขวดเหล้าลงกลางกบาลนิกรอย่างถนัดใจ “ไปก็”

นิกรสะดุ้งเฮือกสุดตัว ยืนเซ่อในท่าสะลึมสะลือ นัยน์ตาทั้งสองข้างเหล่ไปมาด้วยความมึนงง เจ้าหนุ่มร่างยักษ์ปราดเข้าเตะซ้ำถูกขาตะไกรข้างซ้ายของนิกรเต็มเหนี่ยว กระดิ่งทองชวนเซไปหลายก้าว เซไปทางไหนก็ถูกเท้า และหมัดจนล้มไม่ลง เหล่าอัครพาลช่วยกันล้อมอย่างสนุกสนาน พี่ย่อยคลานไปที่โต๊ะ พยุงกายลุกขึ้นยืนมองดูสมุนของเขาซึ่งกำลังรุมซ้อมนิกรด้วยความพอใจ

“เอาให้ตาย เอามันให้ตาย ฆ่ามันเสีย” อ้ายเล็บเหล็กตะโกนลั่น แล้วก็สูดปากยกมือทั้งสองกุมได้สะดือของเขาด้วยความเจ็บปวด อย่างไรก็ตามนิกรของเราทรหดอดทนผิดมนุษย์ ถึงจะถูกเท้าถูกหมัดถูกศอก และเข้าจันนับครั้งไม่ถ้วนนิกรก็หาล้มลงไม่ นายจอมทะเล้นหลับหูหลับตาเหวี่ยงหมัดชกไปส่งเดช ในที่สุดเขาก็ชกเอาเสาคอนกรีตต้นหนึ่งอย่างจัง แล้วนิกรก็ถลาร่อนไปทางเคาน์เตอร์ พวกอัครพาลติดตามเข้ามา เจ้าหนุ่มหน้าเสียมปราดเข้าตะก้านคอนิกรดังฆาด นิกรถลาไปปะทะเคาน์เตอร์ และยกก๊วให้แคชเชียร์สาวซึ่งยืนมองดูเขาด้วยความสงสาร

“หนีไปซีคะ” หล่อนบอกเขา

นิกรสั่นศีรษะ

“มือฉันผมไม่เคยหนี โอ๊ย — ผม همین คาวเลือดที่ศีรษะผมจนแทบจะเป็นลมอยู่แล้ว แต่ไม่เป็นไร วันนี้ต้องสู้กันอย่างที่เรียกว่าเลือดท่วมท้องข้าง ผมจะสู้แบบเลือดละเลงเลือด”

สมุนแขนขวาของข้อยปราดเข้ามายกมือซ้ายคว่ำหน้าอกเสื่อเจ็ดของนิกรเขย่า แล้วลั่นหมัดสุดขวาเต็มแรงถูกปากครึ่งจุมครึ่งของนายจอมทะเล้นทันที นิกรเซไปทางขวาของเคาน์เตอร์

เลือดที่ปากไหลทะลัก สมุนคนสนิทของอ้ายเถิบเหล็กชักมีดพกคู่มือออกมาจับจะวิ่งเข้าไปสังหารนิกร แต่แคชเชียร์สาว ซึ่งเป็นหลานสาวเจ้าของบาร์คัลเลียได้ร้องห้ามเขา

“พอที่ชีนายสวัสดิ์ พวกแกตั้งหลายคนเล่นงานเขาจนแทบจะตายอยู่แล้ว ช่างไม่เอาใจบ้างเลย เขาสองคน พวกแกตั้ง 10 กว่าคน”

นิกรแทบจะยืนไม่อยู่แล้ว หูของเขาอื้ออายนัยน์ตาพร่าพราว โลหิตที่ศีรษะนิกรไหล ไทรมอบเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นิกรได้รับความบอบช้ำมากมายที่สุดจากการต่อสู้ นายจอมทะเล้นเอื้อมมือหยิบหูโทรศัพท์ที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ขึ้นมา พวกอันธพาลแห่กันเข้ามาห้อมล้อม มีค โคน และไม้ถูกเงื่อนขึ้นเตรียมสังหารกระดิ่งทองของเรา “วางหูโทรศัพท์เดี๋ยวนี้” ใครคนหนึ่งตวาดลั่น “ถ้าแกโทรศัพท์บอกตำรวจเราจะฆ่าแกทันที”

นิกรยิ้มอย่างละห้อยละเหี่ย

“เปล่า กันสาบานได้ว่า กันจะไม่ให้ตำรวจมาเกี่ยวข้องกับเราเป็นอันขาด กันก็ชายชาติหมา เอ๊ย ชาติเสือคนหนึ่ง วันนี้กันแพ้วกันวันหนึ่งกันจะต้องเอาชนะพวกแกจนได้”

จึงเหลนอีกตัวหนึ่งตวาดแว๊ด

“แล้วแกจะโทรไปไหน”

นิกรฝืนหัวเราะ

“กันจะโทรไปบอกพรรคพวกของกันที่บ้านให้มารับกันกลับบ้านนะซีโว้ย” แล้วนิกรก็ยกฝ่ามือขวาผลักหน้าจึงเหลนคนหนึ่ง “ออกไปห่าง ๆ หน่อย เหม็นจี้ฟันฉิบหายเลย หัดแปรงฟันเสียบ้างซี”

เจ้าหมอนั่นค้อนควับ

“ยาสีฟันมันแพงโว้ย สีอาทิตย์ละครั้งพอแล้ว”

นิกรหายใจถี่เร็วแสดงความเหน็ดเหนื่อย และบอบช้ำ เขาแนบหูโทรศัพท์ไว้กับหูของเขาแล้วหมุนหมายเลขตรงไปยังบ้าน “พัชรารณ” นายจอมทะเล้นแข่งขาอ่อนเปียกหมดเร็วแรงแล้ว เขาตั้งใจยื่นเงินงนอยู่สักครู่ จนกระทั่งมีเสียงพุดตามสาย ซึ่งนิกรจำได้ว่าเป็นเสียงพ่อตาของเขาเอง

“ฮัลโหลที่บ้าน “พัชรารณ” ต้องการพุดกับใครไม่ทราบ”

นิกรยิ้มออกมาได้

“คุณพ่อหรือครับ ผม อ้ายเถิบหลุดพุด ผมพุดมาจากบาร์คัลเลียที่ถนนพัฒนาพงศ์ครับ”

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ”

“โอ๊ย กรุณามารับผมกับอ้ายหงวนครับ ถ้าจะให้ดีเอาโลงมาด้วย เล็ก เล็กกัน นะครับ”

นิกรปล่อยหูโทรศัพท์ที่ออกจากมือของเขาแล้วล้มลงสิ้นสติสมประดีท่ามกลางฝูง
จิ้งเหลนที่ขึ้นห้อมล้อมเขา ใครคนหนึ่งยกเท้าขึ้นจะกระแทบนิกร แต่เพื่อนของมันผลักเขาไป

“ถึงเราเป็นก๊วยเป็นอ้นพาลหรือจิ้งเหลน เราก็ต้องมีศีลธรรมประจําใจบ้างซิวะ คน
สลบแล้วไม่มีทางต่อสู้กับเราแล้วยังทำมันอีกหรือ” เจ้าหมอนั้นยิ้มแห้ง ๆ

“ก็เพราะมันสลบนะซีกันถึงกล้ากระแทบมัน ตอนที่มันยังไม่สลบ มันชกกันฟันหัก
ไปสองซี่รู้ไหม อ้ายคนนี่แหละ แล้วอ้ายโย่ง โกะที่นอนสลบอยู่โน้นก็เตะกันจนขาตะไกรคราก”

พี่ย้อย เล็บเหล็กเดินเข้ามาหาสมุนของเขา เขามองดูนิกรอย่างพอใจ แล้วกล่าวกับ
พวกจิ้งเหลนที่ฟังจะเริ่มมีเกล็ดมีลายว่า

“พอกันทีโว้ยพวกเรา แยกย้ายกันหลบหน้ากันไปเถอะ ประเดี๋ยวตำรวจจะมาที่นี่
ใครจะหลีกเลียงไปทางไหนก็ไปเสียถึงตำรวจมาก็ไม่มีใครกล้าเป็นพยานหรือกว่า นักเลงนางเลิ้งสอง
คนนี่พวกเราระทียบ ใครเป็นพยานรู้เห็นจะล้างมันเสียทั้งโคตรเลย”

พวกจิ้งเหลน และหัวหน้าจิ้งเหลนต่างพากันค่อย ๆ ออกไปทางหลังบาร์ซึ่งเป็น
ตรอกซอยทะลุไปได้หลายแห่ง

**ในชั่วโมงนั้นเอง เจ้าคุณป๋องนิก ๆ ก็พาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด พร้อม
ด้วยสีนางกับพล พัชราภรณ์ ดร.ดิเรก และเจ้าแห้ว รุดมาที่บาร์คัทลียาด้วยความหวังยืมเงิน
กับนิกร**

ย้อยกับสมุนของเขาหลบหนีไปหมดแล้ว พวกบ๊วย และนักดนตรีได้ช่วยกันห้าม
กิมหงวนกับนิกรเข้าไปในห้องว่างห้องหนึ่ง และช่วยกันปฐมพยาบาลจนฟื้นคืนสติ สองสหายเลือด
โซกไปทั้งตัว เจ้าของ และผู้จัดการบาร์ทำเป็นไถ่มาเยี่ยม และแสดงความเสียใจต่อกิมหงวน และนิกร
อย่างไรก็ตามผู้จัดการบาร์ไม่สบายใจเลยเมื่อได้ทราบความจริงว่า อาเสี้ยกิมหงวนหาใช้นายชุ่มนักเลง
ใหญ่ในถิ่นนางเลิ้งไม่ ความจริงเขาคือนักธุรกิจคนสำคัญของประเทศไทย และเป็นมหาเศรษฐีที่มีเงิน
หลายร้อยล้าน

คุณหญิงวาดกับสีนางต่างตะโกนคำทำทนายอยากจะพบผู้ที่ทำร้ายเสี้ยหงวนกับนิกร
เจ้าคุณป๋องนิก ๆ อาละวาดสุดเหวี่ยงถึงกับจับคอเสื้อเจ้าของ และผู้จัดการบาร์เข้า

“นักเลงกุมบาร์ของคุณไซ้ใหม่ที่ทำร้ายลูกหลานของผม”

เจ้าของบาร์ตัวสั้นนั่งงก

“เปล่าครับ ที่นี่ไม่มีนักเลงกุมบาร์ อาเสี้ยกิมหงวนกับคุณนิกรปะทะกับพวกนักเลง
ที่มาเที่ยวที่นี่นะครับ”

“ใส่เลยเจ้าคุณ” คุณหญิงวาดตะโกน “ชกให้ฟันปลอมหลุดเลย”

เจ้าของบาร์ยกมือไหว้ปะหลก ๆ สบตสาบานว่าเขาไม่รู้เรื่อง ในที่สุดดร.ดิเรกกับ
พรรคพวกก็ช่วยกันประคองปีกเสี้ยหงวนกับนิกรออกไปจากบาร์คัทลียา

จากการปะทะกับพวกนักเลงคุมบาร์ ปรากฏว่าเสียหงวนถูกเย็บศึรยะ 10 แห่ง นิกร 8 แห่ง ทั้งสองบอบข้าสะบักสะบอมไปตามกัน ดร.ดิเรกได้ให้ความช่วยเหลือรักษาพยาบาลเพื่อนเกลอของเขาเป็นอย่างดี

พล พัทธราภรณ์ ได้วางแผนการแก้แค้นแทนนิกรกับกิมหงวนอย่างเงียบเชียบ ปิดบังไม่ให้สีนาง และเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดรู้เรื่องนี้ และปกปิดนิกรกับกิมหงวนด้วย

ตอนหัวค่ำในวันต่อมา พลกับดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ พร้อมด้วยเจ้าแห้วได้ออกจากบ้าน “พัทธราภรณ์” ในเวลา 20.00 น. นั่งคาบิลเล็กแก๊งคั่นงามมุ่งตรงไปยังบาร์คัทเลียซึ่งเจ้าแห้วเป็นผู้ขับรถคันนี้

ระหว่างที่นั่งรถมาตามทาง ท่านเจ้าคุณได้ปรึกษาหารือกับนายแพทย์หนุ่ม และพล ถึงเรื่องที่จะปะทะกับนักเลงคุมบาร์ ซึ่งเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ได้สืบมาทราบแล้วว่า ผู้ที่เป็นหัวหน้านักเลงนั่นคือนายช้อย หรือจอมอันธพาลผู้มีสมญาว่าเล็บเหล็ก เจ้าคุณเตือนให้พลกับดร.ดิเรกระวังตัวให้มาก เพราะช้อยเป็นอดีตนักมวยชื่อดังรุ่นไลท์เฮฟวีเวทแห่งเวทีราชดำเนิน และเป็นอันธพาลผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมคนหนึ่งยังไม่เคยมีใครหัก โคนช้อยได้

“อ้ายช้อยมีสมุนหลายคน” เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กล่าวเสียงหนัก ๆ “เรามากัน 4 คนเท่านั้น ถ้าพวกมันกลุ่มรวมเล่นงานเราเราก็จะย่อยยับเหมือนอย่างอ้ายกร อาคิดที่เราหยุดแวะ โทรศัพท์ก่อนดีไหมวะพล”

“ทำไมครับ” พลถามอึ้ง ๆ

“โทรศัพท์เรียกพวกกรรมกร โรงเลื่อย โรงสีของอ้ายหงวนมาช่วยเรานุกพวกนักเลงคุมบาร์นะซี”

นายแพทย์หนุ่ม โบกมือไม่เห็นพ้องด้วย

“โน โน ๆ ป้า ขณะนี้ยังไม่เลิกใช้กฎอัยการศึก ถ้าพวกกรรมกรมาช่วยเรา ตำรวจ และทหารก็จะร่วมมือกันกวาดล้าง และถ้าใครถูกจับได้จะโดนข้อหาก่อการจลาจล พวกเราอยู่นอกคุกก็สบายดีแล้ว อย่าพยายามหาเรื่องย้ายบ้านอยู่ในคุกเลยครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องขอกำลังช่วยเหลือ เราสี่คนพอสู้มันได้ เจ้าพลต้องพยายามคว้าอ้ายช้อยให้ได้ ถ้าอ้ายเล็บเหล็กเสียท่าแก่ พรรคพวกของมันก็จะเสียขวัญแตกพ่ายไป”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“รับประทานศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รับประทานสำหรับผมอยากจะขอสู้แค่ตายเท่านั้น วันนี้ทั้งวันรับประทานผมไม่ยอมสูบกัญชาแม้แต่บ้องเดียว”

“ทำไมแกถึงไม่สูบ” พลถาม

เจ้าแห้วยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้าย พยายามวางท่าให้เหมือนกับเจมส์ ดีน

“รับประทานกัญชานะสูบเข้าไปแล้วใจดี และจี๋ฉลาดครับ แต่ถ้าสูบจนติด และ

ไม่ได้ดูใบใจก็จะเหี้ยมโหดร้ายผิดปกติ รับประทานอย่าว่าแต่เจ้าช้อยเลยครับ ต่อให้มันพายุซ่าของ มันมาด้วยผมก็ไม่กลัว รับประทานพูดแล้ว เจ้านายจะหาว่าผมคุย รับประทานเรื่องยิงฟันผมไม่เคยหนี ใครล่อกันจนเหงือกแห้ง รับประทานก็ไม่หนี”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะชอบใจ

“ดีแล้วฉันอยากเห็นฝีมือแกอ้ายเหี้ยว คินนี่ต้องปล่อยลวดลายให้เต็มที่เชียวนะ ถ้าสู้มันไม่ได้แกต้องยอมตาย”

“ครับ” เจ้าเหี้ยวรับคำเสียงหนักแน่น “ถ้าสู้มันไม่ได้รับประทานผมวิ่งหนีกลับบ้านแล้วไปกินยาตายที่บ้าน”

นายแพทย์หนุ่มเอื้อมมือเชกบาลเจ้าเหี้ยวดังโป๊ก

“นี่แน่ะ พูดคินนี่”

คาดิเล็กแก๊งคังงามของอาเลี้ยกิมหงวนมาถึงบาร์คัทเลียยาในเวลาประมาณ 20.30 น. ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้คัทเลียยากำลังเริ่มลีลาศเป็นเพลงแรก เสียงดนตรีครางกระหึ่มออกมานอกถนน

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล, ดร.ดิเรก และเจ้าเหี้ยวพากันลงมาจากรถคันนั้น คาดิเล็กแก๊งมีประกันไว้แสนห้าหมื่นบาท จึงไม่จำเป็นต้องหมุนกระຈกขึ้น และลือคฤณญแจ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แลเห็นเจ้าเหี้ยวมีสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติท่านก็กล่าวถามอย่างสัพยอก

“จิตใจแกมันคงดีหรืออ้ายเหี้ยว”

เจ้าเหี้ยวยิ้มแค้น ๆ “รับประทานแข็งแรงแรงอย่างบอกไม่ถูกเชียวครับ รับประทานได้เท่ากับคุณหมอบ และคุณพลนั่งรอบนรถก็ได้ครับ รับประทานผมจะเข้าไปเอาหัวอ้ายช้อยมาให้ดู รับประทานอย่างซ้าสองสามนาที่เท่านั้นผมเอามีปิงตอมาด้วยรับประทานอยู่ท้ายรถครับ”

พลรู้สึกหมั่นไส้อยากจะเตะอ้ายเหี้ยวเป็นกำลัง

“ดีเหมือนกัน แกเข้าไปตัดหัวนายช้อยให้ได้กับดิเรก และคุณอาจจะขึ้นรออยู่ที่นี้แหละ”

เจ้าเหี้ยวเค้นหัวเราะ

“รับประทานคุณนึกว่าคนอย่างอ้ายเหี้ยวทำไม่ได้เหมือนปากพูดหรือครับ”

“เปล่า ซ้าไม่ได้ว่าอย่างนั้น เมื่อแกคุยว่าแกจะเข้าไปเอาหัวนายช้อยก็เอาซี ใครไปว่าอะไรล่ะ”

เจ้าเหี้ยวพยายามปั้นสีหน้าให้น่ากลัว เขาเดินไปทางท้ายรถแล้วเปิดท้ายรถคว้า กระดาษหนังสือพิมพ์ ซึ่งห่อมีคิงตอขนาดใหญ่ออกมาแล้วกลับมาหาเจ้านายของเขาด้วยสีหน้าถมึงทิงราวกับจอมผู้ร้ายในภาพยนตร์

เจ้าเหี้ยวค่อย ๆ แก้ห่อกระดาษออกเพื่อให้เจ้านายได้เห็นมีคิงตอเล่มนั้น

“รับประทานผมซ้อมาเมื่อบ่ายวันนี้เองแหละครับ เล่มละ 25 บาท รับประทานถ้าผมฆ่าอ้ายช้อย เล็บเหล็กไม่ได้ รับประทานผมจะเชือดคอผมเองด้วยมีคิงเล่มนี้ รับประทานผมสืบมาเรียบร้อยแล้ว เจ้าช้อยไม่มีฤทธิ์เดชอะไร เมื่อมันทำร้ายอาเลี้ย และคุณนิกรเจ้านายที่รักของผม

รับประทานผมก็ต้องล้างแก้มให้เจ้านาย ฮืม อ้ายย้อยมันต้องตายแน่ ๆ รับประทานผมจะฟันหน้ามันสัก 50 แผล ตัวต่างหาก แล้วตัดคอมันเอาหัวมันไปให้คุณนิกร และอาเสี่ยดูเล่น และให้คุณหมอย่อยส่วนคองใส่ขวดโหลไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งวีรกรรมของผม”

“พอแล้ว” พลพุดซัดขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ “เข้าไปเถอะ ทำให้สำเร็จเสียก่อนแล้วค่อยพุด”

เจ้าแห้วยัดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง แล้วถือมีดปังตอซึ่งห่อกระดาษเรียบร้อยเดินผ่านประตูบาร์เข้าไปอย่างอาจหาญ

พลกับดร.ดิเรกจุดบุหรี่สูบคนละมวน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินเคียงไปที่ตู้โชว์ของร้านจำหน่ายเครื่องอุปโภค และของใช้เบ็ดเตล็ดร้านหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับบาร์คัทลียา เวลาผ่านพ้นไปในราว 5 นาที ทั้งสามคนก็แลเห็นเจ้าแห้วเดินดีดหน้ากะเรียะกระดากออกมาจากคัทลียานั้น โดยไม่มีมีดปังตอ หรือมีดหมูขนาดใหญ่อันที่ถือเข้าไป ปากของเจ้าแห้ววมปลิ้นเหมือนครุฑ นัยน์ตาข้างขวาเขียวปัดเป็นรูปวงกลมขนาดขนมครก

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล และดร.ดิเรกต่างมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน เจ้าแห้วเดินเข้ามาหาด้วยความอดสูละอายใจ เสื่อกางเกงของเจ้าแห้วเประเอื้อนฝุ่นละอองจากรองเท้าของใครต่อใครที่ถีบ และเตะเขา ที่หน้าอกมีรอยรองเท้าพื้นยางปรากฏให้เห็นถนัด เพราะเจ้าแห้วสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนสีขาว

“ไหนล่ะหัวอ้ายย้อย” พลถามเสียงหัวเราะ

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้งทำหน้าที่ครึ่งยืมครึ่งแหยบอกไม่ถูก

“รับประทานสายลับของผมรายงานผิดพลาดครับ รับประทานผมถูกสายลับคัมเสียแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะก๊าก

“เขารายงานแกว่าอย่างไร”

เจ้าแห้วจู้ปากแล้วสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“รับประทานเมื่อตอนสายรับประทานผมจ้างคนมาสืบรายละเอียดที่คุณนิกรกับอาเสี่ยถูกทำร้ายครับ รับประทานเสียเงินไป 20 บาท สายลับกลับไปรายงานผมว่า หัวหน้านักเลงที่ทำร้ายเจ้านายชื่อนายย้อย เล็บเหล็ก รูปร่างผอมกะหร่องบอบบางกว่าผม และเป็นไข้มาเลเรียเรื้อรัง ส่วนลูกน้องสามสี่คนก็ล้วนแต่พวกขี้ยาที่ไม่มีฝิ่นจะสูบ”

“แล้วยังไง” ดร.ดิเรกถามพลางหัวเราะพลาง

“รับประทานมันตรงกันข้ามนะซิคะรับคุณหมอยอ อ้ายย้อย เล็บเหล็กรูปร่างขนาดยักษ์ วัคแจ็ง รับประทานทั้งสูงทั้งใหญ่กล้ำเนื้อเป็นมัด ๆ รับประทานแขนมันโตกว่าขาของผมอีกครับ เสียงเหมือนฟ้าผ่า หน้าตาดุร้าย ๆ ฝึคิบ รับประทานผมเข้าไปในบาร์ผมก็ร้องคำทำทนายถามหาตัวอ้ายย้อย ตั้งใจจะเอามีดปังตอเฉาะหน้ามันเล่นเพื่อแก้แค้นแทนเจ้านาย อ้ายย้อย เล็บเหล็กปราดเข้ามาหาผม รับประทานตัวมันใหญ่กว่าคิงคองอีกครับ พอผมขยับมีดหมูมันก็คว้าข้อมือผมบิดแล้วชกผม

กร่วมเด็วกระเด็น ไปไกล หลังจากนั้นพรรคพวกของมันก็เริ่มการซ้อมหมู่ คนละคู่คนละตัว จนกระทั่งผมต้องล่าถอยออกมาอย่างไม่มีระเบียบ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง

“พวกมันมีประมาณกี่คนวะ” พลถามยิ้ม ๆ

“ไม่ต่ำกว่า 10 คนครับ”

นายพัชราภรณ์รับทราบ

“แกมันก็ดีแต่คุยโวเท่านั้น”

“นั่นนะซีครับ”

พลหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“ไป — หมอ กันแสดงเอง กันจะโค่นอ้ายยักษ์ใหญ่ให้ได้ และโดยไม่พูดพล่ามทำเพลง วิธีปราบอันทพาลที่ง่ายที่สุดก็คืออันทพาลตอบ มันไม่กลัวเจ็บ ไม่กลัวตายเราก็ไม่กลัวเจ็บไม่กลัวตายเหมือนกัน มนุษย์เดินดินเช่นเดียวกัน ไม่มีอะไรที่น่ากลัว ถ้ามันใช้วิธีหามาหมุกลุ่มรุมเราก็ใส่มันด้วยปืนพกเข้าใจไหมหมอ”

“ออไรน์” ดร.ดิเรกรับคำอย่างใจเย็น “ตามปกติโอไม่ชอบบู๊กับใคร แต่คราวนี้โอต้องบู๊เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อนของเรา”

พลเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจฉิม ๑

“ผมอยากให้คุณอานั่งรออยู่ที่รถมากกว่า คุณอาแก่แล้วผมไม่อยากจะให้คุณอาปะทะกับอ้ายพวกนั้นหรอกครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมทันที

“ถึงแก่ก็แก่แต่ตัวไว้อัยหลานชาย จิตใจของอายังเป็นนักสู้เสมอ อากินยาบำรุงกำลังมาสองเม็ดแล้ว ยาที่เขาให้มาแข่งกินนะ ขณะนี้จิตใจของอาคึกคักเข้มแข็งผิดปกติ อาพร้อมแล้วที่จะปะทะกับพวกนักเลงที่นี้ คินนี่อาจจะปล่อยสายเสียแต่อาสู้ไม่ถอย อย่างมากก็แค่ตายเท่านั้น”

“ออไรน์ ออไรน์” ดร.ดิเรกพูดเสียงหัวเราะ “เท่าที่ผมศึกษามา คนหัวล้านทุกคนเวลากล้าขึ้นมาสู้ตายเสมอ”

“พอ — ไม่ต้องอธิบาย เรื่องกบาลของพ่อกับพี่ไม้ลายมือของพ่อมันคนละเรื่องไม่เกี่ยวข้องกัน”

ครั้นแล้วท่านเจ้าคุณก็เดินนำหน้าพล กับดร.ดิเรก และเจ้าแห้วเข้าไปในบาร์คัทเลีย ขณะนี้ดนตรีกำลังหยุดพัก เพราะเพิ่งจบเพลงเมื่อสักครู่ คินนี่ผู้คนบางตาไปมากเพราะพวกนักเที่ยวบาร์ต่างได้ข่าวว่าเมื่อคืนที่แล้วมามีการปะทะกันอย่างนองเลือดที่บาร์นี้ บรรดาสุภาพชนจึงไม่ยอมมาเที่ยวหาความสุขสำราญ ส่วนบาร์ตรงกันข้ามซึ่งเป็นคู่แข่งมีผู้คนอุ้นหนาผาคั่ง ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืนไว้อะ ฮะ ฮะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จ้องมองดูเจ้าหนุ่มปากเปราะผู้^{นั้น}ด้วยแววตาแข็งกร้าวผิดปกติ จึงเหลนหนุ่มสวมเสื้อฮาวายมังกรล่อแก้วนั่งไขว่ห้างจับเบียร์อยู่ที่โต๊ะ ๆ หนึ่งตามลำพัง เขาเป็น ลูกน้องของอ้ายย้อยคนหนึ่ง และกำลังมีชื่อเสียงในทางนักเลงอันธพาล เจ้าหมอนั้นยกมือซ้ายโบกให้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างกำแหง

“สวัสดิคุณช่าง”

ในบทบาทของเสือเผ่าผู้ไม่ถอยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือทั้งสองจับขอบกางเกงดึงขึ้น แล้วป้อนสีหน้าให้เคร่งเครียด ทำปากแเบะเล็กน้อย เดินปรี๋เข้าไปหาจึงเหลนหนุ่มอย่างองอาจ หยุดยื่น เฝิชิญหน้าเจ้าหนุ่มปากเปราะในระยะใกล้ชิด

“ว่าไงพี่ขุน” เจ้าหมอนั้นถามยิ้ม ๆ

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เค้นหัวเราะ ท่านยกหลังมือขวาขึ้นทำท่าจะตบ จึงเหลนตกใจยก แขนทั้งสองปิดป้อง แต่แทนที่จะตบเจ้าคุณกลับมายกเข้ากระแทกหน้าอกจึงเหลนหนุ่มเต็มแรงเสียง ดังพลั๊ก แล้วท่านก็ยกสันมือขวาของท่านพันท้ายทอยจึงเหลนหนุ่มเต็มรักอันเป็นบทบัญญัติของสเป็นเซอร์ เทอร์รี่ ดาราเผ่าลายครามแห่ง ม.ก.ม.

จึงเหลนร่วงจากเก้าอี้ลงไปนอนงอท้องอิงอยู่บนพื้นห้องทันที ถึงแม้เขาถูกฟันด้วย สันมือมันก็รุนแรงอย่างยิ่งทำให้คอเคล็ดได้รับความเจ็บปวดแสนสาหัส ยิ่งกว่านี้ยังจุกแน่นเพราะถูก เข่าของท่านเจ้าคุณกระทุ้งหน้าอกด้วย ใครต่อใครพากันมองดูเสือเผ่าอย่างประหลาดใจ ท่านเจ้าคุณ ปราบจึงเหลนหนุ่มได้ง่ายดายที่สุด ท่านยกมือทั้งสองดูกันแล้วถ่มน้ำลายรดหน้าจึงเหลนหนุ่ม

“อู๋ นึกว่าจะแน่แค่นี้” พูดจบท่านก็เดินกลับหาพลกับดร.ดิเรก และเจ้าแห้ว

เจ้าแห้วบู้ยิบบอกนายพัชรภรณ์เมื่อแลเห็นย้อย เล็บเหล็กเดินออกมาจากห้องหลัง เคา่นเตอร์นั้นในท่าที่อันร้อนรน

“รับประทานอ้ายยักษ์ใหญ่แน่แหละครับอ้ายย้อย”

พลพยักหน้ารับทราบ เขาเดินรีเข้าไปหาอ้ายเล็บเหล็กทันที ในเวลาเดียวกันย้อยก็ เดินสายอาด ๆ เข้ามาหาพล เพราะรู้ว่าพลต้องการปะทะกับเขา ซึ่งย้อยคิดว่าเจ้าแห้วคงพาพลมาปราบ เขาเพราะเมื่อสักครู่นี้เจ้าแห้วถูกเขากับสมุนของเขาไล่เตะวิ่งออกไปจากบาร์

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ สายตาทุกคู่ต่างพากันมองดูย้อยเป็นตาเดียว หัวหน้าวง ดนตรีหันไปพยักเพยิดกับลูกน้องของเขา

“ทำเพลงเซ็ดไว้วพวกเรา” “ประเดี๋ยว” คนเป่าทรัมเป็ตคัดค้าน “ยังไม่ทันจะชกกัน จะเซ็ดได้อย่างไรลูกพี่ ก่อนบู้มันต้องมีการเจรจากันก่อนหมอนั้นรูปหล่อท่าทางไม่เลวนะลูกพี่”

“อือ ถ้าไม่แน่จริงมันคงไม่มาถึงถิ่นเสือหรือกะ คนกลองเตรียมไว้ว ดีให้กลองแตก เลย มวยนอกเวที่ยังงี้กันชอบวะ”

พล พัทชรภรณ์ อ้ายเสือรูปหล่อยิ้มให้อ้ายเล็บเหล็กแล้วกล่าวถามอย่างองอาจ

“แกไซ้ไหมที่ชื่อย้อย”

“ถูกแล้ว กันเอง แกต้องการอะไรจากกันหรือ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ต้องการตะบันหน้าแก่นะซี เมื่อคืนวานนี้เพื่อนกันสองคนมาเที่ยวที่นี่ ถูกแก และพรรคพวกของแกกลุ่มรวมแบบหมาหมู่จึงได้บาดเจ็บไปตามกัน ถ้าแกเป็นเสือไม่ใช่หมา ก็อยากจะลองปะทะกับแกตัวต่อตัว คงไม่ขัดข้อง ไม่ใช่หรือเพื่อน”

ย้อยหัวเราะก๊าก

“อายน้องชาย ยินดีรับคำท้าของแกอย่างลูกผู้ชายทีเดียว แต่กันรู้ลึกว่ากระตุกแกยังอ่อนนัก รูปร่างก็เล็กกว่ากันมาก แกจะสู้กันได้หรือ”

พลเหวี่ยงหมัดขวาออกไปทันที หมัดสุดขวาของอายเสีอรูปล่อกระแทกถูกใบหน้า ซีกซ้ายของอายเล็ดเหล็กอย่างจับ ย้อยเซถลาออกไปด้วยแรงหมัดปะทะเสาคอนกรีตต้นหนึ่ง แต่แล้ว ย้อยก็ปราดเข้าประจัญบานกับพลอย่างดุเดือด ย้อยรัวหมัดซ้ายขวาชกใบหน้า และลำตัวพลอย่างรวดเร็ว พลยกท่อนแขนป้องปิดกันไว้ได้ และชกตอบ ทั้งสองยืนปักหลักแลกหมัดกันอย่างน่าดู ไม่มีใครยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว พลสู้เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อนร่วมชีวิตของเขาทั้งสอง ย้อยสู้เพื่อศักดิ์ศรีของตัวเอง ถึงแม้พลจะเสียเปรียบในรูปร่าง และกำลัง แต่พลก็ชกได้รวดเร็วกว่า หมัดของพลหนักมากเล่นเอาย้อยหน้าป่นไปป่นมา

นักดนตรีซึ่งนั่งอยู่บนเวทีเดี่ยว ๆ สำหรับบรรเลงต่างตื่นตื่นสนุกสนานไปตามกัน ทุกคนเอาใจช่วยพลเพราะย้อยมีนิสัยกักขะหยาบช้า ชอบข่มขู่พวกนักดนตรีวงนี้บ่อย ๆ หัวหน้านวงยืนอ้าปากหวอมองดูสองเสือปะทะกันแทบไม่กระพริบตา พอรู้สึกตัวเขาก็ก้มลงหยิบแซ็กโซโฟนที่วางอยู่บนเก้าอี้ แล้วก็ร้องเพลงบอกพรรคพวกของเขา

“เซ็ดไว้วพวกเรา” ดนตรีลีลาทำเพลงเซ็ดทันที คนตีกลองใช้เท้าตีกลองดังสนั่น ห้วนไหวจนกลองแทบทะลุ ทรัมเป็ตแผดเสียงลั่น บรรยากาศเหมือนกับ โรงหนังในสมัยหนังเจียมเมื่อครั้งกระโน้น

พลกับย้อยแลกหมัดกันได้สักครู่ ย้อยก็ถอยเพราะถูกพลชกอย่างจัง ๆ หลายที ก็วซ้ายของย้อยแตกเป็นแผลอันเกิดจากศอกสั้นของพล อายเสีอรูปล่อชกด้วยหมัดตรงขวาถูกปลายคาง อายเล็ดเหล็ก ได้ทีหนึ่ง พอย้อยเซออกไปพลก็เตะด้วยเท้าขวาดังฆาต เขาไม่ยอมให้หนักเลงใหญ่ตั้งตัว คิด เขากระโจนเข้าไปเหมือนพยัคฆ์ร้ายที่เข้าตะครุบกวาง ย้อยถูกหมัดของพลอีกถึงกับล้มลงอย่างไม่เป็นท่า อายเสีอรูปล่อก้มลงคว้าน้ำออกเสื่อของย้อยกระซกตัวจอมนักเลงให้ลุกขึ้นแล้วตะบันหน้าด้วยหมัดขวาอีกหนึ่งที ย้อยเซถลาไปปะทะโต๊ะตัวหนึ่ง และล้มลงอีก

ทันใดนั้นเอง เหล่าจิ้งเหลนทั้งหลายเป็นสมุนของอายเล็ดเหล็กก็เฮโลกันเข้ามาเล่นงานพลทันที เจ้าแหว้โอดเข้าช่วยนายของเขาหลบหูหลบตาเหวี่ยงแหสุดแรงเกิด หมัดของเจ้าแหว้ถูกจิ้งเหลนตัวหนึ่งเข้าที่ขาตะไกรพอดิ เจ้าหนุ่มเสื่อลายที่ตำรวจหมั่นไล่ล้มลงไปนอน โกงโค้งอยู่บนพื้นห้องโถงทันที

ดนตรีทำเพลงเซ็ดดังขึ้นอีก คร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ช่วยพลตะลุมบอนกับพวกอันธพาลอย่างดุเดือด นายแพทย์หนุ่มแลเห็นพลกำลังชกกับสมุนของย้อยคนหนึ่งก็วิ่งเข้าไปข้างหลัง

ตะหวัดครัดคอเจ้าหมอนั่นไว้แล้วร้องบอกพลด้วยเสียงอันดัง “เอาชีโย ไอ้อี้ออกคอไว้ให้แล้ว” พลชกหมัดขวาตรงทันที จึงเหลนหนุ่มเป็นหน้าหลบ หมัดของพลจึงถูกปากครึ่งจมูกครึ่งของคร.ดิเรกอย่างจัง

“ไอ้อี” คร.ดิเรกร้องเสียงหลงเซกลาออกไปไกล

การต่อสู้เข้มข้นขึ้นอีก ย้อยกับเหล่าอันทพาลรุมล้อมกรอเล่นงานพลกับคร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนิก ฯ และเจ้าแห้ว ท่านเจ้าคุณผู้แบบเสื่อเต่า ท่านยกเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่งเงื้อขึ้นมาจนสุดแขน ฟาดคบาลสมุนของอ้ายเลียบเหล็กคนหนึ่งอย่างจัง เจ้าหมอนั่นล้มลงไปกองอยู่บนพื้น ท่ามกลางการตะลุมบอนอันสับสน เจ้าแห้วถูกตีด้วยขวดเหล้าล้มคว่ำลงไป แต่ด้วยวิญญาน หรือธาตุแท้ของนักสู้ เจ้าแห้วยังไม่ยอมสลบง่าย ๆ เจ้าหนุ่มจึงเหลนคนหนึ่งซัดมีดออกมาจะแทงพล เจ้าแห้วคว้าขามันไว้ พลปราดเข้าชกด้วยหมัดขวาทันที ทำให้สมุนของอ้ายย้อยลงไปนอนแอ้งแม้งมีดปักในมือหลุดกระเด็น แล้วเจ้าแห้วก็ลงนอนเหยียดยาวหมดสติ

ในเวลาไล่ ๆ กัน คร.ดิเรกก็ถูกชกด้วยสนับมือถึงกับยิ้นเข่นเข้นตาเหล่ไปแหล่มา อ้ายเลียบเหล็กตะนายแพทย์หนุ่มที่ก้านคออีกทีหนึ่ง คร.ดิเรกร้องมายก็อดแล้วล้มลงนอนข้างเจ้าแห้ว

พลกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยืนหันหลังพิงกันแจกจ่ายหมัด และเท้าไปยังพวกหมาหมู่ทั้งหลาย ท่านเจ้าคุณยกเท้าขวาเตะสมุนของย้อยคนหนึ่งเต็มเหนี่ยว เจ้าหมอนั่นเคยหัดมวยไทยมาบ้าง จึงยกเข้าขึ้นรับเท้าเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ไว้ได้ ท่านเจ้าคุณสูดปากร้องครางลั่น ทันใดนั้นเองจึงเหลนตัวหนึ่งก็ประเคนศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ด้วยขวดเบียร์เสียงดังสนั่น “โพละ” เจ้าคุณล้มลงก้นกระแทกพื้นอย่างมีนงง ศีรษะของท่านแตกเป็นแผลยาวโลหิตไหลทะลักแดงฉาน สมุนของอ้ายย้อยคนหนึ่งกระโจนเข้าเตะถูกคางเจ้าคุณอย่างถนัดใจ เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยืมหน้าสงสาร ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดฝุ่นละอองที่พื้นแล้วท่านก็ลงนอนหงายสิ้นสติสมประดีมองดูคล้าย ๆ กับผีตายที่กำลังขึ้นอืดที่ด

พลคนเดียวที่ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต เขาถือคสมุนของอ้ายย้อยได้สามคนแล้ว ขณะนี้เขากำลังพันคกับอ้ายเลียบเหล็ก แต่แล้วเขาก็ถูกเตะสะบักสะบอม ถึงแม้พลจะเก่งกาจสักเพียงไหนเขาคคนเดียวก็ไม่อาจจะต่อสู้กับจึงเหลนหางคงเหล่านี้ได้ ในที่สุดพลก็ถูกหมัดของใครคนหนึ่งถึงล้มลงไปเท่านั้นเองพวกอันทพาลก็รุมกระที่บพลจนสลบ

ดนตรีเปลี่ยนทำนองเพลงเชิดเป็นเพลงโอด โดยเฉพาะเจ้าคุณปัจจนิก ฯ มีผู้สงสารท่านมากเพราะท่านชราภาพมากแล้ว แก่คราวยุ่คราวยาวของเจ้าพวกจึงเหลนหนุ่มเหล่านี้ ย้อยกับสมุนของเขาต่างรีบหลบหนีออกไปจากบาร์ทันที สุภาพบุรุษนักลีลาศคนหนึ่งเลี้ยงออกไปจากคัทลียารีบไปแจ้งให้ตำรวจที่ป้อมยามทราบ หลังจากนั้นไม่ถึงครึ่งชั่วโมงตำรวจกองปราบ และตำรวจเจ้าของท้องที่ก็รุดมาถึง แต่พวกอันทพาลหายไปแล้ว และไม่มีใครกล้าระบุว่าพลกับพรรคพวกถูกย้อยกับสมุนกลุ่มรุมทำร้าย

เจ้าพนักงานได้ช่วยกันแก้ไขพลกับคร.ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิก ฯ และเจ้าแห้วจนฟื้น ทั้งสี่คนไม่ยอมระบุชื่อย้อย ต่างให้การว่ามีเรื่องกับพวกอันทพาลซึ่งตนไม่รู้จัก ตำรวจจะนำตัวพลกับ

พรรคพวกไปส่งโรงพยาบาลตำรวจ แต่ดร.ดิเรกขอร้องให้ไปส่งที่บ้าน “พัชรารณ” และบอกเจ้าพนักงานว่าเขาเป็นหมอ เขาจะรักษาตัวเอง และพรรคพวกของเขา ดังนั้นตำรวจจึงพาไปส่งบ้าน “พัชรารณ” ตามความประสงค์ โดยพลตำรวจกองปราบคนหนึ่งช่วยขับรถคิดเล็กเก๋งให้จากการปะทะกับพวกนักเลงปรากฏว่าเจ้าแห้วถูกเขี่ย 11 เข็ม เจ้าคุณปัจจนิก ๕ เข็ม พล 4 เข็ม และดร.ดิเรกได้เขี่ยศีรษะตัวเองถึง 9 เข็ม

กิมหงวนกับนิกรต่างปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้นเท่าที่พรรคพวกได้จับแค้นแทนเขา แต่รู้สึกเสียใจที่คณะพรรคปราชัยกลับมาอย่างยับเยิน อย่างไรก็ตามสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๕ และเจ้าแห้วจะต้องลบลายเลื่อของอ้ายเลียบเหล็กให้ได้เมื่อหายป่วยแล้ว

เป็นเวลาสองสัปดาห์เศษที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๕ และเจ้าแห้วมีฐานะเป็นคนไข้แผนกศัลยกรรมของดร.ดิเรก ซึ่งนายแพทย์หนุ่มได้รักษาตัวของเขาเองด้วย บัดนี้ทุกคนหายเป็นปกติดีแล้ว แต่บาดแผลที่หัวใจไม่มีวันที่จะหายได้ ทุกคนต่างเจ็บช้ำน้ำใจ และคิดอาฆาตพยาบาทย่อย เลียบเหล็ก ถึงกับประชุมปรึกษาหารือกันในตอนเย็นวันหนึ่งในเรือนต้นไม้หน้าตึกใหญ่

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๕ นั่งห้อมล้อมโต๊ะเหล็กซึ่งเป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมทึบสมัยพันปีฟ้าเย็นตา ส่วนเก้าอี้เป็นเก้าอี้เหล็กสีเดียวกัน ถักด้วยเส้นพลาสติก บนโต๊ะนั้นมีวิสกี้ต่างประศสองขวด โขดประมาณครึ่งโหล กับแก้มอีกสามสี่งาน พร้อมด้วยถ้วยแก้ว ซ้อนส้อม กระจ่างบูหรีไม้จืดไฟ

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ กล่าวขึ้นอย่างแค้นเคือง

“ในชีวิตของอา อาไม่เคยบาดเจ็บจากการต่อสู้ถึงเช่นนี้ อ้ายย่อยมันหมาหมู่ พวกเราปราชัยอย่างยับเยินก็เพราะถูกมันกั้มรุม เราเลือดตกยางออก เพราะฉะนั้นเราจะต้องล้างแค้นมันให้ได้”

นิกรเห็นพ้องด้วย เขาหยิบส้อมจิ้มแฮมสามสี่ชิ้นใส่ปากเคี้ยว แล้วพูดเสียงคับปากว่า “จริงครับ คุณพ่อ เราจะต้องแก้แค้นมันให้สาสมจ้างคนตาบอดขึงมันดีไหมครับ” พูดจบก็ดักหมี่กรอบใส่ปาก

ทุกคนมองดูนายจอมทะเล้นอย่างหมั่นไส้แกมขบขัน

“ฝรั่งไม่เข้าใจที่แกพูด” ดร.ดิเรกกล่าวกับนิกร “ถ้าเราขึงมันทิ้ง ทำไมจะต้องจ้างคนตาบอดขึงนายย่อย”

นิกรอมยิ้ม ยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบเล็กน้อย

“แกช่างโงะไรอย่างนี้ การจ้างคนตาบอดขึงอ้ายเลียบเหล็กย่อมปลอดภัยแก่ตัวเราซึ่งเป็นผู้จ้าง ศาลยอมไม่เชื่อว่าคนตาบอดจะขึงคนตาย และไม่เชื่อว่าเราจะจ้างคนตาบอดฆ่าคน”

พลหัวเราะหึ ๆ แล้วกล่าวกับนิกรอย่างขบขัน

“สมมติว่าเราตกลงจ้างคนตาบอดยิงأي้ายเล็บเหล็กมันจะยิงถูกหรือวะأي้ายกร”

“แล้วกัน” นิกรอุทานดัง “อย่าดูถูกคนตาบอดนะโว้ย คนตาบอดย่อมมีความทรงจำ และเฉลียวฉลาดรอบคอบกว่าคนตาดี หูไว จมูกไว คนตาบอดชั้นนำเล่นดนตรีได้ ทำกับข้าวได้ มีเมียก็ได้ บางคนถูกคอกหัวปีท้ายปี นั้นไม่ใช่ความสามารถของคนตาบอดหรือ คนตาบอดอาจจะยิงเข้า ย้อยได้แม่นยำ ถ้าหากว่าเขาจำเสียง หรือฝีเท้าของأي้ายเล็บเหล็กได้”

กิมหงวนว่า

“กันคิดว่าจ้างคนหูหนวก หรือคนใบ้ดีกว่า”

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ หัวเราะชอบใจ

“ไป ๆ มา ๆ ก็หนีคนพิการไปไม่พ้น คนหูหนวกกว่าจะพูดกันรู้เรื่องก็แยะ ถ้ามอย่างหนึ่งตอบอย่างหนึ่ง คนใบ้ยิ่งร้ายใหญ่ได้แต่แะยะ ๆ แะยะ ๆ ไม่ได้ความ ถ้าเราจะมาأي้ายย้อยเราจ้างคนที่สมประกอบดีกว่า แต่ว่า อาไม่อยากจะให้มันถึงตายหรือ เอापอให้มันอับอายขายหน้าเขาเท่านั้น หรือมาأي้ายย้อยก็ต้องหลบลิ้นหน้าคนทั้งหลาย”

“ออไรน์ ออไรน์” นายแพทย์หนุ่มเห็นพ้องด้วย “การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตย่อมเป็นบาปกรรมอย่างยิ่ง และถ้าเรามามันตายก็จะเป็นเรื่องราวใหญ่โต ดีไม่ดีพวกเราก็จะพลอยเข้าขังไปด้วย”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“ถ้ายังงั้นจ้างมือมีดฟันหน้าأي้ายย้อยเป็นยังไง หัว 21 แผล หน้า 15 แผล ต่างหาก ถ้าหมอเข็บก็ต้องใช้ด้ายห้าหกหลอด”

ทุกคนหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน

“แกพูดอะไรเป็นเล่นเสมอ” พลพูดคุยม ๆ “ในเรื่องนี้ สำหรับความคิดของกัน กันอยากจะจ้างหมอนักเลงชั้นดีคนหนึ่งให้จัดการปราบปรามأي้ายเล็บเหล็ก ถ้าพวกเราจะปะทะกับมันอีกก็คล้ายกับที่เราเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ เพราะأي้ายย้อยกับพรรคพวกของมันล้วนแต่เป็นก๊วยอันธพาลมีชีวิต และความเป็นอยู่แตกต่างกว่าเรา ไม่คู่ควรกันเลย”

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ พยักหน้าช้า ๆ

“ความคิดของแกเป็นความคิดที่เหมาะสม และถูกต้อง ใช้อันธพาลล้างอันธพาลดีกว่า บุکمันແผลกไปข้างหนึ่ง เราจะจ้างนักเลงใหญ่ที่มีฝีมือหลายมือจริง ๆ ไม่ใช่ชั้นนักเลงชั้นลูกจ๊อกถูกเขาเตะเบาะ ๆ ก็ร้องเป็งวี่งหนีหางจุกตุต แต่เขาคงจะคิดค่าป่วยการแพงมาก”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นอย่างหน้าตาย

“เรื่องเงินไม่สำคัญครับคุณอา เขาจะเรียกสักล้านสองล้าน ผมจะจ่ายให้เขาเอง เงินของผมเยอะแยะไป”

ท่านเจ้าคุณจื้อปก

“อย่านำأي้ายหงวน พวกกันเป็นงานเป็นการที่เถอะวะ”

“อ้าว ก็พูดกันเป็นงานเป็นการนะสิครับ”

“เดี๋ยวก็จะเกิดการเตะปากกันขึ้นเท่านั้นเอง”

สี่สหายมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน พลกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอนน้อม

“เราจะได้นักเลงใหญ่ที่ไหนล่ะครับ เดี่ยวนี้นักเลงที่มีฝีมือหาทำยาได้ยาก ตำรวจเก็บตัวไปหมดแล้ว ที่เหลืออยู่ก็ไม่กล้าแสดงตัวเปิดเผยว่าเป็นนักเลง แล้วก็พวกเราไม่ใช่คนอันธพาลจึงไม่มีใครรู้จักนักเลงชั้นดี”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิ่งคิด

“เห็นจะต้องพึ่งอ้ายแห้ว อ้ายแห้วมันไฟต่ำชอบเสพสุรายาเมา และมีการคบหาสมาคมกับพวกนักเลงเสมอ มันกว้างขวางกว่าเราในเรื่องนี้”

“ออไรน์ ออไรน์” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ “ผมเคยสังเกตุเสมอ ผู้ที่มาหาเจ้าแห้วลักษณะท่าทางมักจะเป็นพวกอาชญากร หรือนักเลงอันธพาล ถ้าเป็นเด็กหนุ่มพวกจิ้งเหลนที่เรียกเจ้าแห้วว่าพี่ หรือเสี้ยกก็มีท่าทางกวน ๆ อยู่ไม่น้อย ไว้ผมยาวเป็นกระเชิง นุ่งกางเกงขาแคบพิศเปรี๊ยะใส่เสื้อเชิ้ตลวดลายต่าง ๆ บางคนที่ทาปากเขียนคิ้ว และสวมสร้อยข้อมือก็มี”

ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้อย่างร้อนรน มือขวาถือจานใส่เป็ดย่างซึ่งหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ เรียบร้อยแล้ว เจ้าแห้วถูกอาสาเสี้ยกิมหงวนใช้ไปซื้อเป็ดย่างที่ประตูน้ำปทุมวันเพื่อมาแกล้มเหล้า

“ไอ้โฮ ทำไมช้านักวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้ววางจานปลาใบใหญ่ลงบนโต๊ะ

“รับประทานมัวแต่รอเปิดอยู่ล่ะสิครับ พอผมไปถึงร้านสั่งเป็ดย่างเขาก็รีบออกจากร้านไปซื้อเป็ดเป็น ๆ ที่ตลาด รับประทานเอาเป็นมาเชือดที่ร้าน กว่าจะถอนขนกว่าจะย่างเสร็จเสียเวลาไปนาน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอื้อง

“เขาไม่ได้เตรียมไว้ก่อนหรือ”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“รับประทานเขาบอกว่าสมัยนี้อยู่ในสภาวะเงินฝืดครับ คนที่นิยมรับประทานเป็ดย่างหายหน้าหายตาไปหมด ถ้าอย่างไว้ไม่มีใครซื้อก็ขาดทุนเลยใช้วิธีนี้ ใครซื้อเป็ดย่างเขาก็ไปซื้อเป็ดเป็น ๆ ที่ตลาดมาเชือด และย่างตามจำนวนที่มีผู้ซื้อ”

พล พัทธราภรณ์มองดูหน้าคนใช้แก่นแก้วของเขา พอสบตากับพล เจ้าแห้วก็ค่อย ๆ ถอยหลังออกห่างจากโต๊ะเหล็กนั้น ยกมือทั้งสองประสานกันระหว่างสะดือ ยืนสำรวมกริยามารยาทให้เรียบร้อย เพราะความเกรงกลัวพล ซึ่งดูเหมือนว่าในบ้านนี้เจ้าแห้วกลัวพลคนเดียว เพราะพลปากว่าทำถึงขึ้นเขาลงศอกเจ้าแห้วอยู่เสมอ

“อ้ายแห้ว”

“ครับ”

“ฉันอยากจะถามอะไรแกหน่อย แกรู้จักนักเลงใหญ่ ๆ สักคนไหมวะ ที่ว่านักเลงใหญ่ไม่ใช่หมายความว่ารูปร่างใหญ่โต ฉันหมายถึงนักเลงผู้มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง และเป็นผู้ที่ในวงนักเลงอันธพาลยกย่องเกรงกลัว”

เจ้าแก้วไม่กล้าพูดเล่นกับพลจึงตอบเขาอย่างฟินอบพิเทา

“รับประทานนักเลงชั้นหัวหน้านักเลงไซ้ไหมครับ”

“เออ นั่นแหละ แกพอรู้จักกับเขาบ้างไหม”

เจ้าแก้วว่า

“นักเลงที่เรียกว่านักเลงใหญ่จริง ๆ ในกรุงเทพฯ ๆ ก็มีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นแหละครับ”

“เขาเป็นใคร” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามอย่างร้อนรน “เอ็งรู้จักเขาดีหรืออ้ายแก้ว”

“รับประทานเขาชื่อเล็กครับ เป็นจอมนักเลงที่มีอิทธิพลมีฉายาว่าสิงห์ห้อมควันครับ”

“สิงห์ห้อมควัน.....” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คราง “เขาสูบบุหรี่หรืออย่างไร”

“ทุกอย่างครับ รับประทานเหล้าก็กิน ฝิ่น, กัญชา และหมูปี้เล็กแกก็สูบ และเสพยาติดทั้งนั้น”

พลหัวเราะก๊าก

“คนสูบฝิ่นกินเหล้าจะไปสู้กับหมาที่ไหนวะอ้ายแก้ว”

เจ้าแก้วมองดูพลอย่างเคือง ๆ

“รับประทานนักเลงมือแน่นสำคัญที่ใจต่างหากครับ พี่เล็กที่ผมว่าตัวเล็กนิดเดียว

รับประทานรูปร่างอ้วนแอ่นเอวบางร่างน้อยเหมือนนางละเวง แต่มือแน่นเหลือเกินครับ ไม่มีนักเลงคนใดที่จะหาญต่อกรกับพี่เล็กเลย เพียงแต่เห็นหน้าพี่เล็กก็หน้าถอดสีรีบยกมือไว้ปะหลก ๆ ใคร ๆ ก็เรียกเขาว่าพี่ครับ คนแก่ฟันไม่มีมีแต่เหงือกยกเรียกเขาว่าพี่ พี่เล็กฆ่าคนมาไม่ต่ำกว่า 100 คนครับ

รับประทานตำรวจรู้ดีแต่ทำไมไม่ได้เพราะไม่มีใครกล้าเป็นพยาน ร้านฝิ่นในกรุงเทพฯ ๆ และธนบุรีทุกร้านยอมให้พี่เล็กสูบฟรีทั้งนั้น รับประทานหมายถึงก๊วนกัญชาทุกแห่งด้วย ตามปกติพี่เล็กไม่ข่มเหงรังแกใครหรอกครับ เดินกระต๊อบไหนใครก็รีบยกมือไหว้ขอโทษขอโพยเขา พี่เล็กมีอายุในวัยกลางคนครับ มองดูแล้วไม่มีอะไรน่ากลัว แต่พี่เล็กคือเสือร้าย ถ้าอาละวาดเมื่อไรอีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องเป็นศพ ผมนับถือพี่เล็กเหมือนกับพี่ชายของผมคนหนึ่งครับ ผมคบไว้เมื่อใครข่มเหงรังแกผม ผมก็ไปบอกพี่เล็กให้มาฆ่ามันเสีย แกแน่จริง ๆ ครับ เคยไล่ยิงคนบนโรงพักมาแล้ว พวกนักเลงหลายคนเคยคิดหักโค่นพี่เล็กแต่ไม่สำเร็จ พี่เล็กอยู่ยงคงกระพันครับ มีด หรือปืน ไม่ได้แถม รับประทานหนังเหนียวเหมือนแผ่นเหล็กกล้า เคยถูกยิงด้วยปืนกลมือในระยะเผาขนจนกันกระแทกยังไม่เป็นไร ลูกขึ้นชักมีดวิ่งเข้าไปใส่มือปืนแล้วแทงเสียม้อยกระรอก”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพากันเลื่อมใสในอิทธิพลของนักเลงใหญ่คนนี้ “เข้าตีมาก” เสียหวงหวงพูดเสียงหนัก ๆ “ถ้านายเล็กเก่งอย่างนี้เราควรจะทำต่อจ้างเขาให้ปราบอ้ายเล็บเหล็ก”

เจ้าแห้วลืมตาโพลง

“ปราบอ้ายย้อยหรือครับ รับประทานถ้าพี่เล็กจะปราบอ้ายย้อยมันเป็นงานที่
ง่ายเหมือนกับปอกกล้วยใส่ปาก รับประทานมืออ้ายย้อยยังห่างไกลกับพี่เล็กมากครับ เหมือนนักเรียน
ชั้นประถมกับนักเรียนมหาวิทยาลัย ถึงอ้ายย้อยใหญ่โตเหมือนยักษ์วัดแจ้งก็สู้พี่เล็กไม่ได้แน่ เพียงแต่
เห็นหน้าพี่เล็กอ้ายย้อยก็ต้องรีบเข้าส้วม”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“พี่เล็กของแกเก่งอย่างนี้เชียวหรือ สงสัยว่านายเล็กคนนี่คงจะเป็นพี่เล็กจ้าวถิ่นหัว
ลำโพงแน่นอน ข้าเคยได้ยินชื่อบ่อย ๆ เขาลือกันว่าแน่นัก ขนาดนายตำรวจชั้นสารวัตรยังเรียกนายเล็ก
ว่าพี่เล็ก”

เจ้าแห้วลืมแก้มแทบแตก

“ครับ ครับ ถูกแล้วครับ พี่เล็กเป็นจ้าวถิ่นหัวลำโพง และเป็นนักเลงที่มีอิทธิพลใหญ่
ยิ่งที่สุดในกรุงเทพ ฯ พวกนักเลงใหญ่ ๆ เรียกพี่เรียกอาจารย์ทั้งนั้น เด็กก็อ่อนกำลังร้องไห้แลเห็นหน้า
พี่เล็กหยุดร้องทันที จริง ๆ นะครับ ไม่ได้โกหก รับประทานผมคบกับพวกนักเลงมานานแล้ว ไม่เคย
เห็นนักเลงใหญ่คนไหนที่จะมีอิทธิพลเหมือนพี่เล็กเลย เพียงแต่พี่เล็กพูดเปรย ๆ ว่า อ้ายหมอนี่ไม่น่า
อยู่เลยเท่านั้นแหละครับ ในสองสามชั่วโมงเจ้าหมอนั้นก็กลายเป็นศพ และตำรวจจับมือใครดม
ไม่ได้”

“ฮือ” เจ้าคุณปึงนิก ฯ คราง “เก่งอย่างนี้ก็ใช้ได้ แต่ว่านายเล็กรับจ้างประทุษกรรม
หรือเปล่า ข้าหมายถึงรับจ้างยิงคน, ฟันกบาลคน หรือทำร้ายร่างกาย”

เจ้าแห้วลืมนิ่งคิด

“เมื่อก่อนนี้รับจ้างครับ แต่เดี๋ยวนี้เลิกแล้ว ถ้าจะรับทำงานให้ก็ต้องเรียกค่าป่วยการ
แพงลิบ”

“ไม่สำคัญ” อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้น “เรื่องเงินจะเอาเท่าไรข้ามีให้ ขอให้เขารับทำงาน
ให้เราเท่านั้น”

“รับประทานถ้าเช่นนั้นก็ลองไปหาพี่เล็กซิครับ พຽງนี้ตอนสาย ๆ รับประทานผมจะ
พาไป พี่เล็กเป็นคนมีอัธยาศัยดีมากครับ แกเป็นคนพูดน้อย และยิ้มเสมอ ใจเย็นไม่มูทะลุฉุนเฉียว
เหมือนนักเลงหนุ่ม ๆ แต่ถ้าแกเอาเรื่องขึ้นมาก็ต้องเป็นศพ และไม่ปรากฏว่าพี่เล็กเคยปราศรัยใครมาแต่
ก่อนเลย แกแน่จริง ๆ ครับ แขนของแกโตกว่าอ้อยขาไถ่นิดเดียวแต่หมัดของแกเหมือนบรจระเบิด
ใครโดนเข้าไปงเดียวชักดิ้นชักงอน้ำลายฟูมปากไปเลยครับ ที่หมัดหนักก็เพราะสักรู่มือ ขนาดหมัด
เย็บของแกถูกใครเข้าก็ก้นจ้ำบ่”

พลยิ้มให้เจ้าแห้ว

“พวกข้าเป็นคนใจร้อน รอไปพຽງนี้ข้าเกินไป ไปกันเดี๋ยวนี้ดีกว่า ถ้าอย่างไรจะได้
ให้นายเล็กเหยียบหน้าอ้ายย้อยเสียในคืนวันนี้ เจ็บใจมันนัก ที่พวกมันกลุ่มรวมทำร้ายพวกเรา ข้าจะต้อง
ตอบแทนอ้ายย้อยให้สาสม”

“รับประทานได้ซีครับ ไปเดี๋ยวนี้ก็ได้ รับประทานเตรียมเงินไปด้วยนะครับ ถ้า
อย่างไรจะได้อ่างมัดจำไว้ ผมรับรองว่าพี่เล็กจะไม่เล่ห์เหลี่ยมกับพวกคุณหรอกครับ แกเป็นนักเลงที่มี
ดีจะไม่เคยคดโกงหักหลังใคร แต่ถ้าใครทรยศหักหลังแกก็มาเสีย เรื่องมาคนเป็นเรื่องเล็กสำหรับพี่
เล็กครับ รับประทานเมื่อเร็ว ๆ นี้พี่เล็กถูกนักเลงบางลำพูล้อมกรอบในตรอกไก่แจ้ รับประทานพี่เล็ก
ใช้มีดตีฝ่าวงล้อมออกมา มาอ้ายพวกนั้นถึง 11 คน”

“เท่าที่มฟุตบอลพอดี” เสียงหวนพุดยืม ๆ “แล้วอ้ายพวกนั้นก็คนละ”

“รับประทาน 11 คนครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นัยน์ตาเหลือก

“เอ้อเฮอ ยังงี้เขาแน่จริง ๆ อ้า ไปไว้วพวกเรา ให้อ้ายเห้วพาพวกเราไปหานาย
เล็กเดี๋ยวนี้ ถ้าเขาตกลงรับทำงานให้เราในคืนวันนี้เราก็จะติดตามไปดูแลดูคลาย และชั้นเชิงของนายเล็ก
ที่คัทลียา”

นิกรมองดูเหล่า และกับแก้มหลายอย่างด้วยความเสียดาย แล้วกล่าวกับพ่อตาของ
เขา

“ไปพุงนี้สาย ๆ ไม่ดีหรือครับ ตอนค่ำ ๆ อย่างนี้ พวกนักเลงไมใครจะอยู่ติดบ้าน
มักจะออกไปเที่ยวติบบาลคนเล่นแก๊งค์ ถ้าไปไม่พบเขาก็เสียเวลาเปล่า” พุดจบนิกรก็หยิบส้มจิ้ม
เปิดอย่างสามสี่ชิ้นใส่ปากเคี้ยว

อาเสียมองนิกรอย่างรู้เท่าทัน

“ไปเถอะอ้ายกร อย่าเสียดายกับแก้มเลยวะ แล้วกันจะพาแกไปเลี้ยงอาหารค่ำที่
ไหนก็ได้”

นิกรยิ้มเป็น

“ถ้ายังงี้ตกลง ไปไว้วพวกเรา ต้องให้นายเล็กพินหน้าอ้ายเล็กเหล็กสัก 10 แผลจึง
จะหายแค้น หรือมายก็เอามีดกรีดหน้าเป็นรูปห้วกะ โหลกกระดูกไขว้ มันจะได้อับอายขยาหน้าเขา”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างลุกขึ้นจากโต๊ะ พลกว่ากับเสียงหวนอย่างยิ้มแย้ม

“เอาเงินติดตัวไปด้วยซีอ้ายหวน”

อาเสียมยกมือตบกระเป๋ากางเกง

“มีอยู่สองหมื่นกว่าแล้ว ไปเถอะ นายเล็กคงจะเรียกค่าป่วยการอย่างมากก็หมื่นเดียว
เท่านั้น อัตราค่าจ้างฆ่าคนก็ในราวหมื่นเดียว แต่เราไม่ได้จ้างนายเล็กให้ฆ่าอ้ายย้อย เราต้องการแต่
เพียงให้อ้ายย้อยได้รับความอับอาย และเสียเหลี่ยมนักเลงเท่านั้น เราต้องการให้มันรู้สึกสำนึกตัวว่าผล
ที่มันทำแก่พวกเราเป็นเหตุให้มันถูกลบเหลี่ยมลบคม และเสียชื่อนักเลง”

“ออไรน์ ไปไว้วพวกเรา ฝรั่งเลื่อมใสในอิทธิพลของนายเล็กมาก อยากจะเห็นฝีมือ
เขาเหลือเกิน”

พลยกมือชี้หน้าคนใช้แก่นแก้วของเขา

“ถ้าแกโกหกฉัน ถ้านายเล็กเป็นนักแสดงชั้นสวะไม่มีความหมายอะไรฉันจะกระต๊อบ
แก”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขึ้น

“ตกลงครับ รับประทานผมนอนให้กระต๊อบดี ๆ เลย แต่ถ้าพี่เล็กเก่งอย่างผมว่า
รับประทานก็ขอรางวัลให้ผมบ้างนะครับ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ฉันจะให้รางวัลแกพันบาท”

ครั้นแล้วสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็พากันออกไปจากเรือนต้นไม่
ขณะนี้เป็นเวลาเกือบ 18.00 น. แล้ว สี่นางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดเล่นไพ่กันอยู่ใน
ห้องโถงชั้นบนของตัวตึก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วจึงออกไปจากบ้าน
“พัชราภรณ์” โดยไม่มีใครรู้เห็น

ก่อนจะพลบค่ำวันนั้นเอง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็พากันมา
ปรากฏตัวขึ้นที่ตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งทางสถานีกรุงเทพ ฯ อันเป็นที่นักเลงอันธพาล ชุมทางรอด
โดยสารไปต่างจังหวัด และเป็นถิ่นที่มีโรงแรมมากที่สุดตลอดจนโสเภณีเถื่อน แมงดาคุมช่อง
และเหล่าจิ้งเหลนในวัยรุ่น เขาเรียกถิ่นนี้ว่าหัวลำโพง คดีทำร้ายร่างกาย, ชูกรรโชก, ริดไถมียาก
ที่สุด ถึงแม้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการกวาดล้างหลายต่อหลายครั้งเหล่าอันธพาลทั้งหลายก็ยังไม่
หมดสิ้น

บ้านพักของนายเล็กหรือพี่เล็กเป็นห้องแถวสองชั้นอยู่ในซอยนี้ เจ้าแห้วพาเจ้านาย
ของเขามาหยุดยืนหน้าห้องนักเลงใหญ่ซึ่งเป็นจ้าวถิ่น ประดูหน้าห้องปิดแต่ไม่ใส่กุญแจแสดงว่ามีคน
อยู่ในห้อง

เจ้าแห้วยกมือเคาะประตูเบา ๆ

“พี่เล็ก พี่เล็กครับ”

มีเสียงแหบแห้งเหมือนคนเป็นวัณโรคร้องถามออกมา

“ใครวะ” แล้วเจ้าของเสียงก็โอดแค้น ๆ

“ผมเองพี่ แห้วครับ”

กลอนประตูห้องต้องถอดออก บานประตูบานซ้ายค่อย ๆ เปิดออกทีละน้อย คณะ
พรรคสี่สหายแลเห็นกระต๊อบชายในวัยกลางคน ๆ หนึ่งยืนอยู่ที่ประตูนั้น รูปร่างของเขาผอมกะหร่อง
แลเห็นซี่โครงเป็นซี่ ๆ ใบหน้ายาวแก้มตอบริมฝีปากแห้งผากตามธรรมดาของคนติดฝิ่น ปากบน และ
ปากล่างเขิดออกมาเนื่องจากอมกลีงฝิ่นมาหลายปีแล้ว ชายผู้นี้แหละคือนายเล็กจ้าวนักเลง และเป็น
ยอดนักเลงที่มีอิทธิพลที่สุด ซึ่งพวกอันธพาลในกรุงเทพฯ ฯ ไม่ว่าจะป็นหัวหน้า หรือลูกจ้อกยกย่อง

นับถือเขา นายเล็กมีอายุไม่เกิน 40 ปี เขาสูงผิขาวม้าเก่า ๆ ผืนเดียวเท่านั้น หน้าตาผู้เฒ่าผู้แก่
แสดงว่าเพิ่งตื่นนอน

นายเล็กสะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนอยู่ข้างหลังเจ้าแห้ว เขา
รู้สึกอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง ที่คณะพรรคสี่สหายได้เห็นเขาอยู่ในชุดอาบน้ำของคนจน เขารีบไหว้เจ้า
แห้วยิ้มแห้ง ๆ

“สวัสดิ์น้องชาย มีธุระอะไรหรือแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มให้เขา

“ธุระสำคัญพี่เล็ก เจ้านายของผมท่านจะมาขอความช่วยเหลือพี่เล็กให้ทำงานอะไร
ให้ท่านสักอย่างหนึ่ง”

นายเล็กรู้แล้วว่าเจ้าแห้วเป็นคนใช้ และคนขับรถของท่านเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่
ซึ่งร่ำรวยมาก ส่วนลูกหลานก็ล้วนแต่ร่ำรวยในชั้นเศรษฐีด้วยกันทั้งนั้น นายเล็กยกมือไหว้สี่สหายกับ
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับ” เขาพูดยานคาง “ผมต้องขอประทานโทษที่ผมแต่งตัวไม่เรียบร้อย
เพราะเพิ่งตื่นนอน เชิญในห้องซักรับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ผมจะได้มีโอกาสรับใช้ท่าน เชิญ
ครับ”

เจ้าแห้วพาเจ้านายของเขาทั้ง 5 คนเข้าไปในห้อง ภายในห้องมีแสงไฟฟ้าเพียงดวง
เดียว ด้านซ้ายมีเตียงไม้สำหรับนั่ง หรือนอนเล่น ด้านตรงกันข้ามมีโต๊ะรับแขกโบราณหนึ่ง โต๊ะ เก้าอี้
เก่า ๆ เพียงสองตัว ผนังประดับรูปภาพ โสเภณีที่รักใคร่ชอบพอกับนายเล็ก บางภาพก็เป็นรูปแม่เลี้ยง
ห้องของนายเล็กไม่มีตู้เย็น ไม่มีโทรทัศน์ หรือข้าวของอันมีค่า แต่ห้องของเขาสะอาดเรียบร้อยพอควร

นายเล็กเชิญให้แขกผู้มีเกียรติของเขานั่ง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งรวมกันบน
เตียงไม้สักขนาดกว้าง 5 ฟุต และยาว 6 ฟุต พื้นกระดานเป็นไม้สักเช็ดถูไว้เป็นมัน

“ผมต้องขอประทานโทษ กรุณาให้ผมขึ้นไปสวมเสื้อกางเกงสักครู่หนึ่งครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้า

“ตามสบายนายเล็ก”

จอมนักเลงยิ้มให้คณะพรรคสี่สหาย แล้วรีบขึ้นบันไดไปขึ้นบน ดร.ดิเรกกล่าวกับพล
เบา ๆ

“รูปร่างผมกะห้องอย่างนี้จะไปสู้กับเขาไหวหรือวะพล”

พลว่า

“อย่าเพิ่งประมาทฝีมือเขา เขาอาจจะมิดี รู้สึกว่านายเล็กเป็นคนที่มีสัมมาคารวะ
สุภาพเรียบร้อยมาก”

“ออไรน์ ตามธรรมดาพวกนักเลงอันธพาลมักจะกักขฬะหยาบซ่า พูดเสียงดัง และ
ภาษาที่พูดหยาบคายฟังไม่ได้”

เจ้าแห้วชูหัวแม่มือข้างขวาขึ้นแล้วกล่าวว่า

“พี่เล็กแน่จริง ๆ ครับ ถ้าไม่แน่ก็คงเสียทีใครมานานแล้ว รับประทานพี่เล็กผ่านชีวิต การต่อสู้มาอย่างโหดโชน เป็นยอดนักบู๊ที่นักเลงทั้งกรุงเทพฯ ฯ ขอมยกให้ถึงไม่รู้จักตัวพี่เล็กก็ได้ยิน ชื่อเสียง และเกรงกลัวพี่เล็ก แถวนี่นะหรือครับ พี่เล็กคือผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ต้องรีดต้องไถใคร ถึงเดือน รับประทานพวกร้านค้า, เจ้าของรถเมล์ และเจ้าของโรงแรมก็ต้องเอาเงินมาให้ใช้โดยเฉพาะการรถไฟ ต้องจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้พี่เล็กเดือนละ 2,000 บาทตลอดมา เมื่อก่อนนี้ไม่ยอมจ่าย พี่เล็กใช้อิทธิพลและอาละวาดสุดเหวี่ยง รับประทานพังก้องชายตัว ไต่ยงนายสถานีจนกระทั่งวันนั้นตลอดวัน ขบวนรถที่จะออกจากสถานีกรุงเทพ ฯ ออกไม่ได้ ผู้โดยสารเดือดร้อนไปตามกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ทำหน้าชอบกล

“ถ้ายังงี้ก็เรียกว่าเขาแน่มาก นายเล็กคงจะมีลูกน้องมากสินะ”

“ครับ รับประทานพวกนักเลงในถิ่นนี้ล้วนแต่เป็นสมุนของพี่เล็กทั้งนั้นและครับ ถ้าจำเป็นพี่เล็กอาจจะระดมลูกน้องได้ถึง 500 คน”

สี่สหายต่างจู้จี้ปากพร้อม ๆ กัน

“ทุกวันนี้ นายเล็กประกอบอาชีพอะไร” พลถามเจ้าแห้ว

“อ้อ มือชั้นพี่เล็กรับประทานไม่ต้องทำอะไรหรอกครับ อยู่เฉย ๆ ก็มีรับประทาน อย่างจี๋หมูจี๋หมาเดือนหนึ่งก็ได้ห้าหกพัน แต่ว่า รับประทานพี่เล็กแถมเป็นคนสปอร์ต และใจดีครับ รับประทานได้เงินเท่าไรก็หว่านโปรยเลี้ยงลูกน้องหมด”

“นายเล็กมีลูกเมียหรือเปล่า หรือว่าอยู่ตามลำพัง”

เจ้าคุณถามอย่างเป็นทางการ

“รับประทานอยู่คนเดียวครับ พี่เล็กเป็นพ่อม่ายครับ รับประทานเมียของพี่เล็กเคยเป็นหัวหน้าช่องแล้วก็ตายจากไป พี่เล็กเป็นม่ายมาหลายปีแล้วครับ แกรักพี่ศรีมาก แกละเลยไม่ยอมมีเมียใหม่”

“แล้วใครดูแลบ้านเรือนหุงหาอาหารให้กินล่ะ” ดร.ดิเรกถาม

“รับประทานไม่จำเป็นครับคุณหมอ เสื้อผ้าของพี่เล็กซักรีดที่ร้านปากตรอก และฟรีไม่ต้องเสียเงิน พี่เล็กรับประทานอาหารหาบเร่ หรือร้านอาหารต่าง ๆ แถวหัวลำโพงได้ทุกร้าน รับประทานฟรีทั้งนั้น บุหรี่ก็ฟรีครับ โดยเฉพาะฝิ่นสูบได้ฟรีทุกโรงทั่วกรุงเทพฯ ฯ และฝิ่นชน”

นักเลงใหญ่เจ้าของร่างผอมกะหร่องเดินลงบันไดมาจากชั้นบนอย่างรีบร้อน เขาสวมกางเกงขาวสีเทาเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีฟ้าอ่อน เสื้ออกเกงของเขาสะอาดเรียบร้อย และกลีบไฉ่

“ประทานโทษนะครับ ผมต้องขอประทานโทษเจ้านายทุกท่าน” จอมนักเลงพูด ยิ้ม ๆ และตรงเข้าไปนั่งบนเก้าอี้รับแขกตรงข้ามกับเจ้าแห้ว “ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชียวครับที่เจ้านายกรุณามาหาผมจนถึงบ้าน มีธุระอะไรที่จะใช้สอยก็โปรดบัญชามาเถอะครับ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ มองคูหน้ากัน เลี้ยหงวนพยักเพยิดให้ท่านเจ้าคุณเป็นผู้เจรจากับสิ่งหอมควัน

“นายเล็ก” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พุดยิ้ม ๆ “นั่นคือพระยาปัจจนึก ๆ พินาศ เป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้าหนุ่มสี่คนซึ่งเป็นเจ้านายของเจ้าแก้ว”

“ครับ ขอบพระคุณ และเป็นเกียรติแก่ผมอย่างยิ่ง” นายเล็กพุดนอบน้อมนำฟัง

“ฉันขอถือโอกาสนี้แนะนำนายเล็กให้รู้จักกับลูกหลานของฉันเสียด้วย เจ้าคนที่สวมแว่นตาขอบกระช็อกิมหงวน เป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย เจ้าคนที่สวมแว่นสายตาสั้นเป็นหมอชื่อดิเรกลูกเขยตัวเอง เจ้าคนที่นั่งสัปหงกชื่อนิกรเป็นลูกเขยของฉันเช่นเดียวกัน แล้วอ้ายหนุ่มรูปหล่อคนนั้นชื่อพลเป็นหลานชายของฉัน”

นายเล็กยกมือไหว้สี่สหาย

“ยินดีครับ ยินดีที่ได้รู้จักกับเจ้านาย เจ้านายจะใช้สอยให้ผมทำอะไร กรุณาบอกมาเถอะครับไม่ต้องเกรงใจ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะเบา ๆ

“เรื่องมันก็มีอยู่ว่า พวกเราถูกนักเลงคนหนึ่งกับพรรคพวกของมันกลุ่มรวมทำร้ายจนบาดเจ็บสะบักสะบอมไปตามกัน เราเจ็บใจมากพากันมาหานายเล็กก็เพื่อจะจ้างนายเล็กให้สั่งสอนอ้ายหนุ่มร่างยักษ์คนนั้น”

นายเล็กนั่งฟังอย่างสงบเงียบ แต่เต็มไปด้วยความสนใจ เขาหลับตาหรือทำตาปริ้อตลอดเวลา มือของเขามักจะเกาขาทั้งสองข้าง หรือชี้โครงของเขาตามธรรมดาของผู้ที่คิดฝัน

“อ้ายคนนั้นเป็นใครหรือครับได้เท่า”

“มันชื่ออ้อยมีสมญาว่าอ้ายเล็บด้วน”

เจ้าแก้วหัวเราะก๊าก

“รับประทานเล็บเหล็กครับ ไม่ใช่เล็บด้วน”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สะดุ้งเล็กน้อย แล้วท่านก็ยิ้มเจื่อน ๆ กล่าวกับนายเล็กต่อไป

“อ้อ — นายอ้อย เล็บเหล็ก ขอโทษฉันพุดผิดไป แฮะ แฮะ”

นายเล็กขมวดคิ้ว “อ้ายเล็บเหล็ก.....” เขาคราง

“ถูกแล้ว นายเล็กรู้จักมันดีสินะ”

เล็กยิ้มเล็กน้อย

“ผมเคยเห็นหน้าเขาครับได้เท่า ผมทราบว่าเขาเป็นเจ้าพ่อในถิ่นบ้านทวาย, บางรัก, สุริวงค์ และสี่พระยา ดูเหมือนครั้งหนึ่งเขาเคยจะปราบผม แต่นั่นเป็นข่าวลือครับ ยัยคงไม่โง่งพอที่จะเล่นกับพระกาฬ ศัตรูของผมไม่ เคยมีใครลอบย่นวลอยู่ได้เลย” แล้วพี่เล็กก็หัวเราะหึ ๆ “อาวโธของเขายังอ่อนกว่าผมมาก เอะละครับ เป็นอันว่าได้เท่า และเจ้านายจะให้ผมตอบแทนอ้ายเล็บเหล็ก”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้นทันที

“ถูกแล้วนายเล็ก พวกเราถูกอ้ายอ้อยกับพรรคพวกตีเสียหมอบ หัวร้างข้างแตกไป

ตามกัน อ้ายช้อยเป็นนักเลงแบบหมาหมู่ใช้วิธีกลุ่มรวม ถ้าพึ่งตัวต่อตัวแล้วมันก็คงสู้เราไม่ได้ พวกกันตรงไปตรงมาดีกว่านะนายเล็ก ฉันต้องการให้นายเล็กชี้หลังเสือตัวนี้ให้พวกเราได้ชมเป็นขวัญตา เอามันเพียงบาดเจ็บ หรือพอเลือดตกยางออกเท่านั้น มันจะได้อยู่อย่างพวกเราที่มีพรรคพวกเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวว่า

“นายเล็กจะคิดค่าป่วยการสักเท่าใดก็ว่ามา เราจะจ่ายให้ก่อนครึ่งหนึ่ง”

สิงห้อมควันนั่งตริตรอง

“การปะทะกันอย่างชนิดที่เรียกว่าพอหอมปากหอมคอไม่มีใครชอบหรือครับ เมื่อผมรับใช้เจ้านายแล้วก็อยากจะฆ่าอ้ายเลียบเหล็กเสียเลย ไม่อยากเห็นอะไรหรือครับ กระชากมันด้วยมีดพกที่เดี๋ยวก็หมอบ หรือจะให้ผมยิงทิ้งเหมือนกับยิงหมากลางถนนผมก็ทำได้ เรื่องฆ่าคนเป็นเรื่องเล็กสำหรับผมครับที่พูดนี้ไม่ได้คุยเลย” พูดจบเขาก็ไอเสียงแห้ง ๆ น่าสงสาร

พลหัวเราะในลำคอ

“อย่าให้ถึงตายเลยนายเล็ก เขาทำกับพวกเราก็เพียงแต่หัวร้างข้างแตกเท่านั้น”

“ก็จะเอาไว้ทำไมให้หนักแผ่นดินล่ะครับ ฆ่ามันเสียทิ้งโคตรก็แล้วกัน อ้ายช้อยคุณบาร์คัทเลีย และประกาศตัวเป็นนักเลงใหญ่ตลอด ผมเคยคิดเหมือนกันว่า ผมควรจะพบกับอ้ายช้อยสักครั้ง ดูซิว่าในระหว่างอ้ายเลียบเหล็กกับสิงห้อมควัน ใครจะแน่นกว่ากัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โบกมือห้าม

“อย่าเอาไปถึงตายดีกว่า ตกลงกันอย่างนี้เถอะ นายเล็กฟันหน้ามันสักสองสามแผลหรือตีกลางมันขนาดเขี้ยวสักสิบเข็ม พวกเราก็พอใจแล้ว”

นายเล็กอ้าปากหาดัง ๆ ยกมือเกาสีข้างแก้ม ๆ

“ได้ครับ ได้เท่า และเจ้านายต้องการอย่างนี้ผมก็จะจัดการกับอ้ายช้อยตามความประสงค์”

“แล้วค่าป่วยการล่ะ” เจ้าคุณถามยิ้ม ๆ

“ค่าป่วยการหรือครับ ผมคิดเพียงสองพันเท่านั้น ที่คิดถูกก็เพื่อหวังจะให้เจ้านายเรียกใช้ผมอีกในวันข้างหน้า”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างมองดูสิงห้อมควันอย่างชื่นชม

“น้อยไปนายเล็ก” อาเสี่ยพูดอย่างสปอร์ต “ทำร้ายร่างกายเขาน่า ถ้าเพลิงพล้ำถูกตำรวจจับได้ นายเล็กก็จะติดตาราง ฉะนั้นให้สี่พันบาท และจะจ่ายให้ครึ่งหนึ่งก่อน แต่ว่านายเล็กต้องทำงานให้เราได้จริง ๆ นะ”

สิงห้อมควันเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งเครียดทันที เขาผลุนผลันลุกขึ้นยืนเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ โกวโร โกวโต โต้ะหนึ่งหยิบอัลบั้มเล่มหนึ่ง ถือเดินกลับมาแล้วส่งอัลบั้มเล่มนั้นให้เสี่ยหววน

“อาเสี่ยโปรดคุณภาพในอัลบั้มนี้เถอะครับ ล้วนแต่เป็นครอบครัวบุตรภรรยาของพวก
นักเลงอันธพาลที่ถูกผมฆ่าตายทั้งนั้น ผมฆ่าคนมา 97 คนแล้ว และทุกรายเราได้ต่อสู้กันอย่าง
ถูกผู้ชาย ผมไม่เคยลอบกัดใครเลย และไม่เคยทำร้ายผู้ที่ไม่ม้อวูธ หรือไม่สู้ผม”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ขอโทษทีนายเล็ก มันไม่ได้ลบหลู่คุณหมื่นอะไรหรอก ถ้าคำพูดของฉันทำให้นาย
เล็กไม่พอใจให้ฉันก็ขอโทษด้วย”

สิงห้อมควนยิ้มออกมาได้

“เจ้านายพูดอย่างนี้ผมค่อยชื่นใจ โปรดอย่าคิดว่าคนขี้อย่างผมจะไร้สมรรถภาพ
การยิงปืนนะเพียงแต่ออกกำลังนิ้วชี้นิ้วกลางเท่านั้นนะครับ ไม่จำเป็นต้องมีกำลังแข็งแรงมากมาย
อะไรเลย การใช้มีดก็เหมือนกัน เสือกมีดเข้าไปที่ลิ้นปีออกแรงเพียงเล็กน้อยผู้ที่ถูกผมแทงมันก็ต้องไป
เมืองผี ส่วนการชกต่อผมไม่นิยมหรอกครับ อีต้อค่าช้ำมัวแต่ชกกันยังไม่ทันแพ้ชนะก็ถูกรวบเอา
ไปเข้ากรง”

กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึกเบือเริ่มปึกหนึ่ง
ออกมา แล้วกล่าวกับสิงห้อมควนอย่างเป็นทางการว่า

“นายเล็กจะจัดการกับนายเลียบเหล็กเมื่อไร”

นายเล็กนั่งตรึงตรง

“พรงนี้ครับ พรงนี้ตอนหัวค่ำผมจะไปที่บาร์คัทเลีย พวกเจ้านายไปคอยดูผม
อาละวาดเถอะครับ ผมจะแก้แค้นอาย้อยให้สาสมทีเดียว เอาให้มันอายอย่างที่เราเรียกว่าแทบแตก
แผ่นดินหนี เสือตัวนี้ไม่มีฤทธิ์เดชอะไรหรอกครับ มันคือเสือปลาที่เชื่อง ๆ ผมจะจีหลังมันให้พวก
เจ้านายได้ชมเป็นขวัญตา”

สี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน

“จัดการเสียดินนี้ไม่ได้หรือนายเล็ก” อาเสี่ยพูดอย่างร้อใจ

“คืนนี้เห็นจะไม่มีเวลาหรอกครับอาเสี่ย เพราะตอนสองทุ่มครึ่งมีผู้จ้างให้ผมทำงาน
สำคัญ ผมจะต้องบุกขึ้นไปยิงนายตำรวจคนหนึ่งบน โรงพัก ซึ่งคืนนี้เขาเป็นนายร้อยเวร สองทุ่มครึ่งผู้
ที่จ้างผมจะเอารถมารับผม แล้วก็ตอนสองยามผมนัดควลป็นใหญ่กับนักเลงใหญ่ในย่านบางกระบือ
คนหนึ่ง”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ นับธนบัตรใบละร้อยบาทรวม 20 ฉบับส่งให้จอมนักเลง

“เฮ้ ฉันจ่ายให้นายเล็ก 2,000 ก่อน ถ้าทำงานสำเร็จเรียบร้อย ฉันจะจ่ายให้อีก
2,000 บาท นายเล็กเข้าใจดีแล้วสินะ”

สิงห้อมควนตื่นเต็นดีใจเหลือที่จะกล่าว เขายกมือไหว้กิมหงวนเสี่ยก่อนจึงรับ
ธนบัตรมาถือไว้

“ขอบพระคุณอาเสี่ย ผมจะไม่ลืมพระคุณของเจ้านายเลย ทุกสิ่งทุกอย่างผมเข้าใจดี
แล้วครับ ผมจะจัดการกับนายเลียบเหล็กให้ดีที่สุด บางทีผมจะทำให้มันพิการตลอดชีวิต”

“พี่เล็กจะทำยังไง” เจ้าแห้วถาม

นายเล็กเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว

“จะยากเย็นอะไรน้องชาย ชกหน้ามันด้วยส้นมือให้ถูกลูกนัยน์ตาข้างใดข้างหนึ่ง
อ้ายช้อยก็จะตามอดไปตลอดชีวิต”

“ออไรน์ ออไรน์” นายแพทย์หนุ่มเห็นฟ้องด้วย “นายเล็กจะจัดการกับอ้ายเล็บ
เหล็กอย่างไรก็ตามใจเถอะ แต่ถ้าเคราะห์ห้ามยามร้ายถูกตำรวจจับอย่าชดพวกเรานา”

สิงห้อมควันจู้ปาก

“โธ — เจ้านายเข้าใจผมน้อยเกินไปครับ ผู้ที่รับจ้างทำงานอย่างนี้ไม่มีใครชดทอดผู้
ว่าจ้างหรอกครับ เพราะพลาดพลั้งติดคุกตระวางนายจ้างก็คงจะส่งเสียไม่ดูคาย ผมสาบานก็ได้ครับ ผม
จะไม่ชดเจ้านายเป็นอันขาด เรื่องตระวางผมติดมาแล้วจนเป็นของธรรมดาครับ อยู่นอกคุก หรือในคุก
มันก็เหมือนกัน เจ้านายไม่ต้องวิตกหรอกครับ”

คณะพรรคสี่สหายถอนหายใจ โลงอกไปตามกัน ทุกคนสนทนากับสิงห้อมควันอย่าง
สนิทสนม นายเล็กมักจะฟังมากกว่าพูด เขาไม่ได้คุยโอ้อวดตัวเหมือนนักเลงคนอื่น แต่บางทีเขาก็เล่า
ถึงความเก่งกล้าสามารถของเขาอย่างไม่น่าเชื่อ เป็นต้นว่า เขาเล่าว่า เขาเคยบุกเข้าไปในกองพันทหาร
กองหนึ่ง เขาคนเดียวตีกับทหารทั้งกองพัน เขาถูกแทงด้วยดาบปลายปืนถูกยิงด้วยปืนกลแต่ไม่เข้า
เพราะเขามีของดีป้องกันตัว

ระหว่างที่สนทนากัน จิ้งเหลนหนุ่มร่างสูงโปรงคนหนึ่งก็สะอึกเข้ามาในห้องพักของ
สิงห้อมควันในท่าที่รื้อนร่น

“เข้ามาทำไมอ้ายจอน ข้ากำลังต้อนรับเจ้านายของข้า”

จิ้งเหลนรูปหล่อตัดผมเป็นลอนทำท่ากระดากอายเหมือนสาวรุ่น ๆ

“รีบไปโรงแรมไว้ที่เถอะพี่ เจ้าแกให้ผมมาบอกพี่เล็กว่ามีนักเลงต่างถิ่นสี่คนมา
อะอะอาละวาด เจ้าแกถูกชกปากคอปลิ้นไปหมด”

สิงห้อมควันพยักหน้ารับทราบ

“พวกเราไปไหนหมด”

“อยู่ครับ อ้ายถมกับอ้ายพิศขึ้นไปดูเหตุการณ์บน โรงแรมถูกพวกนักเลงสี่คนไล่แทง
วิ่งหนีลงมาจากโรงแรมแทบไม่ทัน เจ้าแกบอกว่ามันกำลังด่าทำทนายพี่เล็กครับ มันบอกว่ามันอยากพบ
พี่เล็ก มันจะกระต๊อบให้เบนคิดดิน”

แทนที่จะโกรธสิงห้อมควันกลับหัวเราะ และเกาแกร็ก ๆ ริมฝีปากของเขาพะเยิบพะ
ยาบเหมือนปากม้า

“นำสงสารอ้าย 4 คนที่เอาชีวิตมาทิ้งแท้ ๆ วันนี้นับพระด้วยกูไม่อยากฆ่าใครเลย แต่
เมื่อมาเหยียบจุมูกันถึงถิ่นก็ต้องจัดการตามระเบียบ”

พูดจบเขาก็หันมายกมือไหว้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ผมต้องขอประทานโทษนะครับ ผมมีธุระจะออกไปฆ่าคนสักหน่อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองคุณนายเล็กอย่างหัวน้โหว

“แะ แะ ตามสบายนายเล็ก พวกเราก็จะกลับเดี๋ยวนี”

พี่เล็กหันมาพยักหน้ากับจึ่งเหลนกะเทยตัวนั้น

“ไปหยิบมีดคู่ในลิ้นชักโต๊ะนั้นมาให้กู แล้วมีงอยู่ฝ้าห้อง”

จึ่งเหลนหนุ่มซึ่งมีข่าวลือว่าได้เสียเป็นเมียนายเล็กแล้ว วิ่งกระตุ่มกระเต๋มไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ โกร โกร โกรตัวนั้นแล้วถือมีดคู่ซึ่งอยู่ในฝักอันเดียวกันเดินกลับมาส่งมีดให้ลูกพี่ของเขา ลิงห้อมควันผุดลุกขึ้นยืนเก็บมีดใส่กระเป๋า ในเวลาเดียวกันสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นเตรียมตัวกลับบ้าน นายเล็กผลุนผลันออกไปจากห้องพักของเขาทันที กิริยาท่าทางว่องไวปราดเปรียวผิดปกติไม่สมกับที่เขาเป็นจ๊िया

“ท่าทางนายเล็กไม่ใช่เล่นโว้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเปรย ๆ

“ออไรน์ เราออกไปยืนเตร่อยู่ที่ปากซอยนี้เถอะครับ ฟังข่าวเสียก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ถ้านายเล็กเอาชณะนักเลงต่างถิ่นสี่คนนั้นได้ อ้ายย้อยก็คงถูกนายเล็กปราบราบคาบ”

เจ้าหนุ่มกะเทยพุดเสริมขึ้นมา ๆ ว่า

“พี่เล็กไม่เคยแพ้ใครหรือครับ อย่าว่าแต่ 4 คนเลยครับต่อให้ 20 คนพี่เล็กก็ปราบได้”

นิกรยิ้มให้จึ่งเหลนหนุ่ม

“เธอชื่ออะไรจ๊ะ หน้าตากระจุมกระจิมเข้าทีมาก”

หนุ่มกะเทยยิ้มเอียงอาย

“อย่ามาแกล้งขมหนูเลยกะ หนูไม่สวยหรือกะ”

พลหมั่นไส้เต็มทนก็กล่าวกับนายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขา

“ไป ๆ ๆ ไปโว้ยอ้ายกร”

ครั้นแล้ว คณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็พากันออกไปจากห้องพักของนักเลงใหญ่ ทั้ง 6 คนเดินมาตามตรอกแคบ ๆ ห้องแถวสองชั้นเหล่านี้ส่วนมากเป็นสำนักโสเภณีเถื่อน และนักเลงอันธพาลซึ่งอยู่ในความคุ้มครอง หรือเป็นลูกน้องของสิงห้อมควัน

เมื่อออกมาถึงปากซอย คณะพรรคสี่สหายก็หยุดยืนรวมกลุ่มกันในฐานะผู้สังเกตการณ์ ยืนอยู่สักครู่ทุกคนก็แลเห็นสิงห้อมควันวิ่งออกมาจากโรงแรมไท่กั อันเป็นตึกสองชั้นอยู่ทางซ้ายมือของซอยนั้น ผู้คนแก่ฮือเปิดทางให้เล็ก สิงห้อมควันยิ่งย่อนเข้าไปในบ้านของเขา ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดติดตามมาเลย

“ไปดูที่หน้าโรงแรมเถอะ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวขึ้นด้วยความสนใจ

สี่สหายเห็นพ้องด้วย ต่างพากันเดินตรงไปยังหน้าโรงแรมนั้น ที่หน้าโรงแรมเป็นที่จำหน่ายเหล้า และอาหาร คณะพรรคสี่สหายแลเห็นชายฉกรรจ์รวม 4 คนนอนตายอยู่บนพื้น แต่ละศพถูกแทงเลือดไหลโชก เต้าแก่เจ้าของ โรงแรมกับลูกจ้างของเขายืนตะลึงอยู่ในร้าน โต๊ะเก้าอี้พัง

ระเนระนาดอันเนื่องจากการปะทะกันระหว่างสิงห์ห้อมควันเจ้าพ่อหัวดำโพงกับเจ้าหนุ่มแปลกหน้า 4 คนนี้

พลบู่ไปกับพรรคพวกของเขาแล้วพากันเดินทางไปทางหน้าสถานีกรุงเทพ ฯ ซึ่งรถคาดีลแล็คเก็งจอดอยู่ที่นั่น เมื่อมาถึงรถ และขึ้นไปนั่งบนรถเรียบร้อยแล้ว เสี่ยหวนกก็กล่าวกับคณะพรรคของเขาด้วยเสียงหนัก ๆ

“นายเล็กแน่นมาก เราได้เห็นฝีมือเขาแล้ว เขามาคน 4 คนชั่วประเดี๋ยวเดียว เขาเป็นยอดนักสู้ที่น่านับถือทีเดียว”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“นี่แหละพี่เล็กสิงห์ห้อมควัน รับประทานคืนพรุ่งนี้เราจะได้เห็นพี่เล็กขี่หลังเสือลายพาดกลอน รับประทานอ้ายช้อยกับสมุนของมันต้องแหกแน่”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ชะโงกหน้ามาถามเจ้าแห้ว

“นายเล็กจะไปบาร์คัทเลียคนเดียว หรือพาสมุนไปด้วย”

“อ้อ — รับประทานพี่เล็กของผมคงบุกเดี่ยวครับ ตามปกติพี่เล็กชอบบุกเดี่ยวครับ และไม่เคยพ่ายแก่ใครเลยบุกที่ไหนราบที่นั่น”

คาดีลแล็คเก็งเคลื่อนออกจากที่อย่างแฉ่มช้า คณะพรรคสี่สหายต่างมองไปทางโรงแรมไท่ที ประชาชนนับพันเบียดเสียดกันที่หน้าโรงแรมเพื่อดูศพนักเลงต่างถิ่น 4 คนซึ่งตกเป็นเหยื่อคมมีดของพี่เล็กนอนตายจมกองเลือดอยู่ในท่าต่าง ๆ กัน

อีกครั้งหนึ่งที่คณะพรรคสี่สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ กับเจ้าแห้วมาที่ยิวบาร์คัทเลียในตอนหัวค่ำคืนวันนั้น

ทุกคนแต่งกายแบบสุภาพชน สวมกางเกงขายาว และเสื้อเชิ้ต คณะพรรคสี่สหายมาถึงคัทเลียราว 19.30 น. ซึ่งดนตรียังไม่ได้เริ่มบรรเลงเพราะนักดนตรียังไม่ครบ เมื่อมาในห้องโถงของบาร์ พวกอันธพาลสมุนของอ้ายเลียบเหล็กก็พากันมองดู และกระซิบกระซาบกัน จึงเหลนหนุ่มคนหนึ่งรีบเข้าไปในห้องเล็ก ๆ หลังเคาน์เตอร์ หลังจากนั้นอ้าย เลียบเหล็กจอมอันธพาลก็เดินมาจากห้องนั้น

พี่เบิ้มนักเลงใหญ่ประจำบาร์คัทเลียสวมกางเกงขายาวสีกรมท่า เสื้อยืดแขนสั้นคอกลมสีนวลอ่อน ท่าทางของอ้ายเลียบเหล็กไม่คึกคักเข้มแข็งเหมือนเช่นเคย ใบหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ นัยน์ตาของเขาแสดงความหวาดหวั่น ส่วนจึงเหลนทั้งหลายก็นั่งหงอยเหงาไปตามกัน บรรยากาศในบาร์วังเวงขอบกล พาร์ทเนอร์สาวซุบซิบกันตลอดเวลา

กิมหวนรื่องตะโกนเรียกบ๊วยอย่างองอาจ พนักงานรับใช้คนหนึ่งรีบเข้ามารับคำสั่งจากเขา

“ท่านต้องการอะไรบ้างครับ”

“เอาเหล้ามาอ้ายน้องชาย トラชาวสองโหล โซดาขวดเดียวพอ”

คนรับใช้ยิ้มให้เขา

“ท่านมากัน 6 คน トラชาวตั้งสองโหลทานหมดหรือครับ”

อาเลียมองคนรับใช้ด้วยหางตา

“ไม่ได้เอามากินอย่างเดียว เอามาเททิ้งเล่นด้วย และแกไม่ต้องกลัวว่าเราจะไม่มีเงินให้ อ้าว อาเลียมองหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย เร็ว — ไปเอาตราขามาสองโหล โซดาขวดหนึ่ง”

“ครับ ครับ ท่านจะรับประทานอาหารอะไรบ้างครับ”

“อาหารไม่ต้อง เรากินข้าวกันมาแล้ว ขอแหม่มสักสองจาน พล่ากุ้งสักจานพอแล้ว อ้อ — เดี่ยวก่อนน้องชาย” แล้วกิมหงวนก็มองไปทางอ้ายเลียบเหล็ก ซึ่งยืนจ้องอยู่ข้างเคาน์เตอร์ “แกช่วยไปบอกนายย่อยหน่อยซินะว่า มีอะไรที่เขาสั่งเสียลูกเมียก็จัดการเสีย ในชั่วโมงนี้เขาจะได้พบกับสิงห์อมควันคู่ปรับที่น่ากลัวของเขา”

พนักงานรับใช้ยิ้มแห้ง ๆ

“พี่ย่อย และทุกคนบาร์นี้ทราบดีแล้วครับ”

“ทราบได้ยังไง”

“พี่เล็กโทรมาเมื่อเย็นนี้เองแหละครับ เตือนให้พี่ย่อยทราบว่าเขาจะบุกเดี่ยวบาร์ คัทเลียในคืนวันนี้สองทุ่มตรง” พูดจบพนักงานรับใช้ก็เดินออกไปจากที่นั่น

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับสี่สหาย และเจ้าแห้ว

“นายเล็กแกแน่จริงๆ โวย ก่อนจะบุกยังโทรศัพท์มาบอกให้เจ้าย่อยรู้ตัวล่วงหน้าเสียอีก”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง อ้ายเลียบเหล็กก็เดินเข้ามาที่โต๊ะสี่สหายในท่าทางจ้อง ๆ อย่างที่เรียกว่าแบ่งไม่ขึ้น จอมนักเลงถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วยกมือไหว้คณะพรรคอย่างนอบน้อมไม่น่าจะเป็นไปได้

“สวัสดิครับ สวัสดิทุก ๆ คน”

นิกรยักคิ้วให้พี่เบิ้ม

“ว่าไงย่อย ที่แกถือวิสาสะมานั่งร่วมโต๊ะกับพวกเราอย่างนี้ แทะหมายความว่าอะไร จะหาเรื่องรวนพวกเราอีกยังงั้นหรือ”

เจ้าย่อยยิ้มแห้ง ๆ

“เปล่าครับเจ้านาย ผมมานี้ก็อยากจะได้โอกาสกราบขอโทษพวกเจ้านาย เท่าที่ผมกับเด็ก ๆ ของผมได้คุ้มร่มทำร้ายเจ้านายจนได้รับบาดเจ็บไปตามกัน กรุณาขโทษให้ผมเถอะครับ”

เลียบหงวนแหงปากหัวเราะลั่น เขามองดูหน้าย่อยอย่างขบขัน

“เสื่อลายพาดกลอนกลายเป็นหมาไปแล้วหรือนี่ ฮะ ฮะ เสียใจมากข้อย พวกเราอภัยให้แกไม่ได้ เอาไว้ตกลงกับนายเล็กเถอะ ประเดี๋ยวเขาก็จะมาที่นี่ ตามที่เขาโทรศัพท์มาบอกให้แกรู้ล่วงหน้า”

อ้ายเลียบเหล็กถอนหายใจหนัก ๆ

“อ้า — เจ้านายครับ ผมคิดไปแล้ว ถ้าพี่เล็กมาอาละวาดที่นี่ ถึงแม้ว่าผมจะมีฝีมือลายมือสู้พี่เล็กไม่ได้ ผมก็จำเป็นต้องต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของผม และในฐานะที่ผมเป็นนักเลงกุมบารค์ทลียานี้ เจ้านายอภัยให้ผมเถอะครับ อย่าให้ผมต้องปะทะกับพี่เล็กเลย”

นิกร ได้ทีก็ชี้แพะไล่

“ช่วยอะไร ไม่ได้ นายข้อย ลือมันพวกหมาห่มุ่ นักเลงชั้นดีเขาไม่ใช้วิธีหมาห่มุ่เล่นงานใครหรอก มันต้องอย่างนายเล็ก รู้ไหมว่า เมื่อวานนี้ตอนพลบค่ำนายเล็กตะลุมบอนกับพวกนักเลงถึงสี่ต่อหนึ่ง แต่แล้วผลที่เกิดขึ้นก็คือ นายเล็กฆ่าอ้ายสี่คนนั่นตายหมด”

“ครับ ผมรู้แล้ว” อ้ายเลียบเหล็กพูดเสียงอ่อย “อย่างไรก็ตามผมยังหวังว่าเจ้านายคงจะกรุณาอภัยให้ผม ถ้าพี่เล็กมาที่นี่ เจ้านายก็คงจะช่วยพูดกับพี่เล็กให้เลิกล้มความคิดที่จะปราบผม”

ดร.ดิเรกรื่องขึ้นดั่ง ๆ

“เก๊ทเฮ๊าท์ ฝรั่งเศสเกลียดหน้าแก พวกแกตึกบาลฉันยังเจ็บใจไม่หาย เก๊ทเฮ๊าท์ จงใช้เวลาที่มีเหลืออยู่อีกเพียงเล็กน้อยสั่งเสียลูกเมียแกเสีย อย่างน้อยก็เขียนจดหมายฝากใครไว้ให้เอาไปให้ลูกเมียแก ฮะ ฮะ ฝรั่งเศสคุณายเล็กจอมนักเลงจีหลังเสื่อตัวนี้”

ทีจูมานะ และศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายเกิดขึ้นแก่อ้ายเลียบเหล็กทันที เขาลุกขึ้นยืน และมองดูคณะพรรคสี่สหายอย่างขิงขัง

“เอาละครับ เมื่อคุณจะให้พี่เล็กเล่นงานผม ผมก็จำเป็นต้องต่อสู้ให้สมเกียรติ และขอสู้แค่ตายเท่านั้น แต่ก็ไม่น่าแน่ ผมอาจโค่นพี่เล็กก็ได้ ฮะ ฮะ”

นิกรว่า

“อย่าฝืนหัวเราะหน่อยเลยข้อย แกดูเงาของแกที่พื้นห้องซิ มีแต่ตัวเท่านั้น หัวของแกไม่มี”

ข้อยยื่นวาทไปหมดทั้งตัว เขาไม่กล้าก้มลงมองดูเงาหัวของเขา อ้ายเลียบเหล็กพยายามวางท่าให้ฝั่งผายแล้วเดินไปจากที่นั่น

คณะพรรคสี่สหายอิมน้อยอิมใหญ่ไปตามกัน ต่างคืบคลาน และสนทนากันอย่างครั้นเครง เจ้าแห้วได้มีโอกาสนั่งร่วมโต๊ะกับเจ้านายก็คืบคลานหลายแก้ว คืบอีก ๆ จอกแล้วจอกเล่า นิกรยกมือขวาเขกบาลเจ้าแห้วเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“พอที่อ้ายแห้ว อย่าคืบให้มันมากนัก”

เจ้าแห้วกำลังตึง ๆ หน้าก็พลอตัวนิกร

“เออนะ เออนะ เป็นเด็กเป็นเล็กอย่างไร”

นิกรยกเท้าถีบโครม เจ้าแห้วหล่นจากเก้าอี้ลงมานอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น

“นี่แน่ะ เห็นกูเป็นหนูหล่อไปแล้วไหมล่ะ” นิกรพูดเสียงหัวเราะ

เจ้าแห้วสูดปากลั่น ลูกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น และนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กตามเดิม ขณะนี้ภายในบาร์เจียบกริบ นักดนตรีมาครบแล้ว แต่ไม่ยอมบรรเลงเพลง เจ้าของ และผู้จัดการบาร์นั่ง กระสับกระส่ายอยู่ที่เคาน์เตอร์ แคชเชียร์สาวหายหน้าไป พวกพาร์ทเนอร์ และพวกบ้อยยืนจับกลุ่ม กระซิบกระซาบกัน จึงเหลนทั้งหลายซึ่งเป็นสมุนของอ้ายเล็บเหล็กนั่งหน้าจ้อยไปตามกัน ทุกคนเต็ม ไปด้วยความเกรงกลัวนายเล็ก หรือพี่เล็ก จอมนักเลงที่มีฉายาว่าสิงห์ห้อมควัน ย้อยนั่งคอดคอกอยู่บนเก้าอี้ ตัวหนึ่ง ทางด้านหน้าร้านซึ่งผนังด้านนั้นเป็นกระจกฝ้า ใบหน้าของอ้ายเล็บเหล็กซิดเผือด มีเม็ดเหงื่อ ปรากฏออกมาทั้ง ๆ ที่ห้องโถงของบาร์มีเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย ย้อยชำเลืองมองดูนาฬิกาบ้อย ๆ อีก 5 นาทีก็จะถึง 20.00 น. หรือสองทุ่ม

แน่นอนละ ย้อยรู้ว่าพี่เล็กไม่เคยเสียคำพูด ก่อนพี่เล็กจะปะทะกับใคร สิงห์ห้อมควัน จะต้องบอกให้รู้ตัวล่วงหน้าเสมอ และเมื่อถึงเวลานัดก็ต้องมาตามนัด ซึ่งประวัติของสิงห์ห้อมควัน เขาไม่เคยปราศใครเลย ย้อยกับสมุนของเขารู้ว่าเล็กเคยฆ่าคนเคยโค่นนักเลงใหญ่มามากต่อมากถึงแม้ รูปร่างของเล็กผอมกะหร่องตามธรรมชาติของคนชิวา แต่สิงห์ห้อมควันก็เป็นสิ่งร้ายที่น่าเกรงกลัวอย่างยิ่ง ว่องไวปราดเปรียว และเหี้ยมหาญขณะที่ทำการต่อสู้ศัตรู ยิ่งกว่านี้ยังใจเย็นเหมือนน้ำแข็ง นัยน์ตาของเล็กจะสะบัดร้อนสะบัดหนาวไปตามกัน ย้อยพยายามปลอบใจตนเองว่า รูปร่างของเขาสูงใหญ่ กว่าเล็กมาก กำลังวังชาก็ดีกว่า เขาควรที่จะเตะสิงห์ห้อมควันตมเดียวให้คอขาด หรือหมอบไปเลย แต่จิตใจของย้อยเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น มือของเขาไม่ถึงพี่เล็กนั่นเอง

แน่นอนละ คินนี่ไม่ย้อยก็พี่เล็กที่จะต้องดับชีวิตกันไปข้างหนึ่ง แต่ย้อยกำลังคิดว่าผู้ที่ จะไปรกรกนั้นควรเป็นเขามากกว่า

เสียงนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ตีกังวาน 8 ครั้ง ทำให้อ้ายเล็บเหล็กกอดสั้นขวัญเขวณ เวลาขณะผ่านมาถึงแล้วย้อยสะดุ้งลุกขึ้นยืน และเดิน ไปยืนพิงเสาต้นหนึ่ง สายตาของเขามองไปทาง ประตูหน้าบาร์ แล้วเขาก็พยักพะยิดกับพวกจิ้งเหลนลูกน้องของเขาให้เตรียมตัว สมุนของย้อยมีปิ่น, มีดพก, ด้ว, สนับมือ, หลาว และเหล็กชุดซิวาเป็นอาวุธ ส่วนย้อยมีปิ่นพกหนึ่งกระบอก มีดพกหนึ่ง เล่ม อย่างไรก็ตามย้อยรู้ว่าสิงห์ห้อมควันนั้นมีอิทธิฤทธิ์เหมือนซูเปอร์แมน เป็นยอดนักเลงที่อยู่ยงคง กระพัน เคยถูกตีแทงมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือเป็นอันตรายเลย ตรงกันข้าม ผู้ที่ทำร้ายเขานั้นแหละที่ถูกเล็กฆ่าตาย ในวงนักเลงลือกันว่าเล็กมีพระเครื่องรางองค์หนึ่ง ชื่อกริ่งปวเรศร์ ซึ่ง ขณะนี้ในตลาดพระที่สนามหลวงมีราคาองค์ละ 50,000 บาทเป็นอย่างน้อย และหาได้ยาก

พลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวกับเจ้าแห้วเบา ๆ

“สองทุ่มแล้วอ้ายแห้ว อ้ายเล็กถ้าจะเหลวกระมัง”

เจ้าแห้วลืมหูลง

“รับประทานผมกล้าเอาหัวเป็นประกันครับ พี่เล็กไม่เคยเหลวไหล นาฬิกาของพี่เล็ก อาจจะเข้าไปหนึ่ง หรือสองนาตี แต่ตามปกติถ้าพี่เล็กนัดปะทะกับใครพี่เล็กจะต้องเทียบเวลากรินนิช ครับ เอากันแน่ ๆ เลย”

ทันใดนั้นเอง เสียงกระจกฟ้าทางด้านถนนใหญ่ก็แตกดังเพลิง จนกระทั่งทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน สิ่งหอมควัน หรือที่เล็กได้ลำแดงเดชพุ่งหลาวผ่านกระจกฟ้าเข้ามาอย่างอาหามู เขาพุ่งเข้ามาแล้วตีลังกาคลับลูกขึ้นยืนเด่นเป็นสง่า ร่างอันหอมกะหรงของพี่เล็กแต่งกายชุดสีดำ กางเกงขาวสีดำ เสื้อยืดคอปกแขนสั้นสีดำ คาคเข้มขัดกระสุนปืนพกมีปืนสองกระบอก และเหน็บมีดสั้นหรือมีดคู่ไว้ได้เข็มขัดแลเห็นด้ามมีดโผล่ออกมา ถึงแม้พี่เล็กจะหอมกะหรง ปากซิด และหน้าเซียวแต่ก็เป็นลักษณะของเสื้อผอมตัวหนึ่ง ที่พุ่งสัตว์ป่าเกรงกลัว คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างตะโกนเรียกนายเล็กเสียงลั่น แล้วตบมือเรียกราว เสียงหวนชูหัวแม่มือขวาขึ้นแล้วร้องสุดเสียง

“พี่เล็ก พี่เล็ก แน่ไปเลย เอาเลยพี่ อ้ายย้อยมันบอกว่าต่อให้พี่เล็กพาพ่อพี่เล็กมาด้วยมันก็ไม่กลัว มันว่าอ้ายย้อยหอมกะหรงอย่างพี่เล็ก ตะทีเดียวขาดสองท่อน”

นิกรตะโกนขึ้นบ้าง

“ใส่มันเลยพี่เล็ก อ้ายย้อยมันว่าพี่เล็กคือหอมมควัน ไม่ใช่สิ่งหอมควัน”

เล็กเดินสายอาด ๆ เข้าไปยืนกลางฟลอร์ลีลาศ เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องโถง ทันใดนั้นเอง จึงเหลนหนุ่มหน้าอ่อนคนนั้น ซึ่งเป็นสมุนของย้อยก็ฮึดสู้ขึ้นมาเพราะเห็นว่าสิ่งหอมควันมีรูปร่างหอมกะหรงไม่น่าเกรงขามอะไร เจ้าหมอนั้นผูกคูกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับพรรคพวกว่า

“กูจะลองตีอ้ายสิ่งหอมควันสักหน่อยให้มันลองอมหัวแม่ตีนกูดูบ้าง มันก็คนมี 10 นิ้วเหมือนกันวะ ไม่เห็นจะน่ากลัวอะไร”

จึงเหลนอีกตัวหนึ่งคว้าแขนไว้

“อย่า อ้ายรุ่ง มึงกำลังเผชิญหน้าพระกาพ”

“พระกาพ” เจ้ารุ่งทวนคำ “พระกาพอมโรคนะซี ผอมเหมือนไม้เสียบตืออย่างนี้ กูเตะตุมเดียวขาดสองท่อน”

“แต่พี่เล็กมีปืนอ้ายรุ่ง”

“กูก็มี ไม่มีใครสู้แสดงเอง ให้มันรู้ไปทีเถอะว่าอ้ายเล็กมันจะเก่งกาจสักเพียงไหน”

ครั้นแล้ว เจ้ารุ่งจึงเหลนหน้าอ่อนก็เดินปรีเข้าไปหาสิ่งหอมควันในท่าทางเป็นนักเลงเต็มตัว รุ่งกระชากปืนพกในกระเป๋ากางเกงข้างขวาออกมาขขึ้นยิงพี่เล็กทันที ท่ามกลางความตกตะลึงพริ้งพริตของใครต่อใคร เสียงกระสุน 9 ม.ม. ระเบิดลั่น “ปัง”

กระสุนนัดนั้นถูกหน้าอกสิ่งหอมควันพอดี เพราะเป็นการยิงในระยะเผาขน เล็กชวนเขาไปสองสามก้าว แต่ไม่ปรากฏว่ากระสุนปืนทำอะไรเขาได้ สิ่งหอมควันยิ้มแค้น ๆ แล้วยืดหน้าอกขึ้นพลางเดินรีเข้ามาหาเจ้ารุ่ง

“ยิง ยิงอีกอ้ายน้องชาย”

เจ้ารุ่งกระดิกนิ้วหนึ่งขยักยิงปล่อยกระสุนออกไปอีก 5 นัดติด ๆ กัน พี่เล็กชวนเขาไปมาเพราะถูกกระสุนอย่างจังทั้ง 5 นัด แต่แล้วเขาก็ยกมือขวาปิดหน้าอกเสื้อของเขา

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นไซโยโห้ร้องกระโดด โดดเต้นตึกตึกใจไปตามกัน เจ้ารุ่งหน้าถอดสีแล้ว เดินเข้ามาหาพี่เล็ก ทรวดตัวลงนั่งก้มหน้ากราบแทบเท้าสิงห้อมควันด้วยความรักตัวกลัวตาย

“ผมยอมแพ้พี่แล้วครับพี่เล็ก พี่แน่จริง ๆ ตามที่เขาเล่าลือกัน ถ้าลงเหนียวอย่างนี้ เทวดาที่ไหนก็สู้พี่ไม่ได้ ยกโทษให้ผมเถอะครับ”

สิงห้อมควันยิ้มเล็กน้อย

“แกยังเด็กนักอายน้องชาย กันไม่ถือโทษโกรธเคืองแกหรอก ถอยออกไป และไปบอกยายช้อยลูกพี่ของแกว่า ถ้าไม่อยากตายก็หาดอกไม้รูปเทียนไปกราบขมาพวกเจ้านายของข้าที่นั่งอยู่โน่น จะได้เลิกแล้วต่อกัน ม่ายยังงั้นตาย”

เจ้ารุ่งรีบลุกขึ้นมองดูสิงห้อมควันอย่างเกรงกลัว มันเก็บปืนใส่กระเป๋ากางเกงแล้ว หมุนตัวกลับ เดินเข้าไปหายายเล็บเหล็กซึ่งยืนอยู่ในมุมมืดตามลำพัง พี่เล็กยกมือกดดอกยื่นล่างขา เล็กน้อยในท่าทีของเสียร้าย แต่แล้วเขาก็อ้าปากหาเบา ๆ เพราะหิวผื่น

“ยังกะเซ่นนะโว้ย” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“นั่นนะซี” อาเสี่ยเห็นฟ้องด้วย “เหมือนออแลน แลคในเรื่องเซ่น ไม่มีผิด แต่เซ่นมันไม่สูบยานีหว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปากให้นิกรกับกิมหงวนสงบเงียบเสียง เมื่อแลเห็นยายเล็บเหล็ก เดินเข้ามากลางพลออย่างองอาจ เจ้าช้อยหยุดผื่นเผชิญหน้าเล็กในระยะห่างเพียงเล็กน้อย ความจริงยายเล็บเหล็กกำลังเสียกำลังใจ แต่ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย และความเป็นนักเลงของเขา ทำให้ช้อยฮึดสู้ และคิดว่า เขายอมตายดีกว่าที่จะให้สิงห้อมควันลบเหลี่ยมลูกของเขา

“พี่เล็ก” ช้อยกล่าวทักสิงห้อมควันแบบใจดีสู้เสือ “เท่าที่พี่เล็กมาอาละวาดที่นี้ พี่เล็กต้องการหักโค่นผมไซ้ไหม”

สิงห้อมควันยิ้มละไม และยกมือเกาสีข้างแกreek ๆ

“ถูกละช้อย กันได้โทรศัพท์มาถึงคนของแก และแจ้งเหตุผลให้ทราบล่วงหน้าแล้ว”

“แต่พี่เล็กกับผม ไม่เคยผิดฟ้องมองใจกันมาแต่ก่อนเลย” พูดจบช้อยก็หันไปตวาดพวกนักดนตรีซึ่งกำลังบรรเลงเพลงเซ็ดเบา ๆ “ประเดี๋ยวโว้ย ยังไม่ทันฟังกันเลย เสือกเซ็ดแล้ว” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่พี่เล็ก “เราต่างเป็นนักเลงด้วยกัน มีวิถีทางชีวิตเช่นเดียวกัน ถ้าพี่หักผมก็ไม่แน่ว่าพี่เล็กจะโค่นผมได้ หากพี่เล็กเพื่องปล้ำเสี่ยที่ผม ลวดลาย และศักดิ์ศรีของพี่ก็หมดไป ขอให้พี่เล็กล้มความคิดนี้เสียเถอะ”

เล็กยิ้มแค้น ๆ ทำปากบานเหมือนม้า

“คนอย่างกัน ลงตั้งใจจะทำอะไรแล้วกันต้องทำงานได้ แกก็น่าจะรู้ว่า กันเคยไล่อิงคนบนโรงพักมาแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายต่างตะโกนหนุนสิงห้อมควันเสียงลั่นไปหมด

“เอาเลยพี่เล็ก ใส่มันเลย” นิกรตะโกนสุดเสียง

อ้ายเล็บเหล็กปล่อยหมัดขวาเต็มเหนี่ยว เปิดจากการต่อสู้ทันที เล็กเอาศีรษะหลบหมัดของอ้อยไปอย่างหวุดหวิด เขาเป็นขี้น้ำที่ว่องไวเหมือนกับลิงลม ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ เล็กกระโดดถอยหลังออกไป เมื่ออ้อยปราดเข้าเตะเขา พี่เล็กก็ชกสวนทันที

อ้อยถูกหมัดขวาของสิงห์หอมควันอย่างจัง ถึงกับผงะหงายเชออกไป แต่แล้วอ้อยก็วิ่งเข้ามารวหมัดซ้ายขวาหมายไปหน้า และลำตัวของเล็ก แต่เล็กป้องกันไว้ได้ ระหว่างติดพันกันนั้นเอง เล็กได้ยกเท้าขวาเหยียดลูกแปเต็มเหนี่ยว ถูกใต้ท้องน้อยของอ้ายเล็บเหล็กอย่างถนัดถนี่

เท่านั้นเองอ้อยก็สิ้นฤทธิ์ทำตัวโก่งหน้าเขียวเหมือนพระอินทร์ ค่อย ๆ ทรุดตัวลงนั่งของ ๆ บิดตัวไปมาเพราะความจุกแน่นอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกับจะขาดใจตาย คณะพรรคสี่สหายหัวเราะงอหาย สิงห์หอมควันยื่นมองอ้อยอย่างเศร้าใจแถมขบขัน

“นี่นะเรอะอ้ายเล็บเหล็ก” เล็กพูดเสียงหัวเราะ “ยังไม่ทันนกระจอกกินน้ำแก็บ้อท่าแล้ว ลูกขึ้นมาอ้อยอ้อย รูปร่างของแกทั้งสูงทั้งใหญ่กว่ากันมาก อย่าทำเป็นใจเสาะหน่อยเลย”

อ้ายเล็บเหล็กนั่งบิดตัวอยู่สักครู่อาการก็ดีขึ้น ผุดลุกขึ้นยืนอย่างเดือดดาล กระชากปืนพกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมาหมายจะสังหารสิงห์หอมควัน แต่สายเกินไป เล็กอ้ายเสื่อปืนซ้ายกระชากปืนข้างซ้ายออกมายิงอ้อยเสียก่อน “ปัง”

กระสุนรีวอลเวอร์ 9 มม. ของสิงห์หอมควันถูกหลังมือขวาของอ้อยตกไป แต่มันก็ทำให้อ้ายเล็บเหล็กปล่อยปืนพกหลุดจากมือหล่นลงบนพื้นห้อง โถง โครต่อใครต่างตื่นตื่นไปตามกัน สิงห์หอมควันควงปืนพกเล่นอย่างคล่องแคล่ว

“อายน้องชาย ลวดลาย และชั้นเชิงของแกมีอะไรอีกก็นำออกมาใช้ซิ ความจริงกันไม่จำเป็นจะต้องไว้ชีวิตแกเลย แต่เห็นว่าเป็นนักเลงด้วยกันก็ไม่อยากจะทำแก เพียงแต่สั่งสอนแกเท่านั้น”

อ้อยยื่นนั่งเฉย ใบหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม ขณะนั้นสมุนของอ้อยคนหนึ่งได้ดึงมีดพกคู่มือที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมา เขาเง้อมัดขึ้นสุดแขน ตั้งใจจะสังหารสิงห์หอมควันด้วยมีดพกเล่มนั้น แต่กระจกเงาบานใหญ่หลังคาน์เตอร์ช่วยให้เล็กแลเห็นการกระทำของจิ้งเหลนหน้าเต่าหูคนนั้นเสียก่อน

ด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ พี่เล็กหันขวับไปทางขวา และยกปืนขึ้นยิงเข้าหมอนั้นทันที “ปัง”

ใบมีดอันขาวคมถูกกระสุนของสิงห์หอมควันแหลกละเอียดกระเด็นหลุดไปจากสมุนของอ้อย จิ้งเหลนหน้าเต่าหูยอกสิ้นขวัญแขวน กล่าวสิงห์หอมควันจะมาเขา แต่พี่เล็กกลับยิ้มให้

“อายน้องชาย ริจะเป็นนักเลงแล้วอย่าใช้วิธีลอบกัด นักเลงที่ดีต้องสู้กันซึ่งหน้า และอย่าใช้วิธีหมาหมู่”

พรรคพวกของอ้อยทุกคนเงิบกริบ สิงห์หอมควันเก็บปืนพกสอดไว้ในซองปืน แล้วเดินเข้าไปหาคณะพรรคสี่สหาย พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วต่างต้อนรับเล็กอย่างดีอกดีใจ

“นั่ง นั่งซีพีเล็ก” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ และส่งแก้วเหล้าให้ “ดื่มเสียหน่อยซีพี ให้คืนตาย
เถอะ ฉันไม่เคยเห็นนักเลงคนไหนที่จะแนบไปกว่าซีพีเล็กเลย ทำทางของพี่ราวกับราชาเชีย”

ซีพีเล็กทำหน้าที่ชอบกล เขานั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“อย่าให้ฉายาผมอย่างนี้เลยครับเจ้านาย เรียกผมว่าสิงห์ห่อมควันดีกว่า”

พลยกมือจับแขนเสื้อร้ายบิบเบา ๆ สายตาของพลที่มองดูเล็กนั้นแสดงความชื่นชม
ไม่น้อย

“เด็ดขาดเลยซีพีเล็ก ฝึไม่ลายมือของซีพีเล็กทำให้ฉันตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ซีพีเล็กแน่
จริง ๆ”

สิงห์ห่อมควันหัวเราะ

“ความจริงผมก็ไม่เก่งกาจอะไรหนักหนาหรอกครับ แต่أيพวกนี้ฝึม่มีมันขนาดฝึ
ตีนของผมมันก็สู้ผมไม่ได้”

ดร.ดิเรกกระซิบกระซาบกับสิงห์ห่อมควัน

“คุณโน่นซีพีเล็ก Ầยข้อยอมันกำลังพูดโทรศัพท์ มันอาจจะโทรไปบอกตำรวจให้มาเล่น
งานฝึก็ได้”

สิงห์ห่อมควันหันหน้ามองไปทางเคาน์เตอร์ แล้วกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างนอบ
น้อม

“คงไม่ทำอย่างนั้นหรอกครับ ในวงการนักเลงข้อยม่ยอมขอความช่วยเหลือจาก
ตำรวจอย่างเด็ดขาด Ầยข้อยอาจโทรศัพท์ไปเรียกพรรคพวกของมันมาเล่นงานผมก็ได้ หรือมายัง
อาจจะติดต่อกับนักเลงชั้นเดียวกับผมคนใดคนหนึ่งให้มาปราบผม”

เจ้าแห้วมองดูเล็กอย่างหวังใย

“ถ้ายังงั้นซีพีเล็กหลบไปเสียก่อนไม่ดีหรือครับ”

สิงห์ห่อมควันขมวดคิ้วข่น

“หลบไปเสียก่อน ฮะ ฮะ คนอย่างกันเคยหลบใครมาแล้วยังงั้นหรือ ไม่มีวันเสีย
ละแห้ว มันจะยกกันมาสักกี่ร้อยก็พันกันก็ไม่หนี กันจะรอรับหน้ามันที่นี้แหละ อย่างมากกันก็สู้แค่
ตาย แต่ก่อนที่กันจะตาย กันก็ต้องส่งมันไปนรกได้หลายคน”

ซีพีเล็กยกเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว พลผสมวิสกี้โซดาให้เขาอีก บรรดาทุก ๆ คน
ที่อยู่ในห้องโถงของบาร์ก็ทลียาต่างพากันมองดูเล็กอย่างเกรงกลัว โดยเฉพาะสมุนของẦยเลียบเหล็ก
ไม่มีใครคิดสู้เล็กอีกแล้ว ความคาดคะเนของเล็กเป็นไปโดยถูกต้อง Ầยเลียบเหล็กได้โทรศัพท์ไปถึง
จอมนักเลงในถิ่นเขวราช ผู้มีนามว่าหยด และเป็นพี่ชายร่วมสายโลหิตของเขา หยดเป็นเสื้อร้ายที่มี
อิทธิพลใหญ่ยิ่งกว่าข้อยมาก เขามีอิทธิพลขนาดที่ตำรวจในป้อมยามต้องจ่ายเงินเดือนค่าคุ้มครองให้
ทุก ๆ เดือน เขาสามารถไถเงินนายตำรวจชั้นนายพลได้ทุกคน

คณะพรรคสี่สหายได้เลี้ยงสุรา และกับแกล้มแก่นายเล็กอย่างเต็มที่ เจ้าแห้วให้บุหรี
ผสมกัญชาสูบบวนหนึ่ง

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เสียงจิ้งจอกจอกแจ๋ดังขึ้นลั่นห้องโถง อ้ายเลียบ
เหล็กร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ไซโย พี่กูมาแล้ว เตรียมตัวไว้พวกเรา”

เหล่าอัครพาลสมุนของย้อยต่างเตรียมพร้อมที่จะปะทะสังห้อมควัน ซึ่งขณะนี้ชาย
ร่างยักษ์คนหนึ่งได้พาตัวเดินเข้ามาในบาร์คัทลียาอย่างองอาจ เขาแต่งกายแบบเคาบอยในภาพยนตร์
ชุดสีดำคาดเข็มขัดกระสุนปืนพก ชายผู้นี้คือนักเลงชั้นนำคนหนึ่งซึ่งมีนามว่าหยด และเป็นพี่ชายร่วม
บิดามารดากับอ้ายเลียบเหล็ก

หยดจอมนักเลงผู้มีฉายาว่าอ้ายตาแหก หยดยืนเด่นอยู่หน้าประตูบาร์ สิงห้อมควัน
มองดูหยดแล้วกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายเบา ๆ

“ผมรู้จักอ้ายหมอนี่ดีครับ มันชื่อหยด เป็นดาวร้ายอยู่เยาวราช ใคร ๆ ก็เรียกกันว่า
อ้ายหยดตาแหก”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ

“ลงตาแหกละก้อมันจะไปสู้ลิงที่ไหนล่ะพี่เล็ก”

“เปล่าครับ ตาแหกไม่ได้หมายความว่ามันขี้ลาดตาขาวอย่างที่เรียกว่าตาแหก อ้าย
หยดมันมีแผลเป็นที่หางตาขวาครับ เลยได้สมญาว่าตาแหก”

นิกรพยักหน้ากับสิงห้อมควัน

“อ้ายย้อยคงโทรศัพท์ไปเรียกตัวอ้ายตาแหกมาปราบพี่เล็กแน่นอน ใส่ปากมันเลยพี่
เล็ก ตัดตะรางฉันส่งเอง รับรองส่งอาหารวันละ 3 มื้อ เสื้อผ้า และเงินตามสมควร”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“ฆ่ามันพี่เล็ก ปราบมันให้อยู่อย่าให้มันขี้หลังสิงห้อมควันได้”

พี่เล็กมุขลุกขึ้นยืน และยกเท้าถีบเก้าอี้ตัวที่เขานั่งกระเด็นไป ภายในบาร์เงียบกริบ
หยดกับเล็กต่างเดินรีเข้าหากัน คนตรีทำเพลงเบ็ลกราวด์เบา ๆ เหมือนเพลงในเรื่องอ้ายเสือปืนเร็ว ซึ่ง
แสดงนำโดยเกลน ฟอร์ด ตอนที่นายเกลน ฟอร์ด และหัวหน้าผู้ร้ายกำลังจะควลงกัน พลอร์
ลีลาอันกว้างขวางกลายเป็นที่ควลงไปแล้ว คนที่ได้เห็นเหตุการณ์ต่างใจเต้นระทึกไปตามกัน สอง
เสือต่างเดินเข้ามาหากันในท่าทางองอาจ และพร้อมที่จะกระซอกปืนพกจากซองออกมาสังหารกัน

“อ้ายจี้ยา” หยดร้องขึ้นดัง ๆ “มีงูจิ้งจอกดีแล้วไม่ใช่หรือ กูคือพี่ชายอ้ายย้อย”

สิงห้อมควันยิ้มให้คู่ต่อสู้ของเขา

“ชักปืนซีอ้ายตาแหก กูให้โอกาสมึงชักปืนก่อน”

ทั้งสองหยดยืนเผชิญหน้ากันในระยะห่างประมาณ 10 เมตร พอหยดคว่ำด้ามปืน
พกข้างขวาเล็กก็กระซอกปืนพกในซองปืนข้างซ้ายออกมาก่อนแล้วยิงหยดทันที “ปัง”

หยดนิ่งเฉย และยิ้มให้ เล็กยกปากกระบอกปืนขึ้นเป่าควันแล้วเก็บปืนพกสอดใส่ไว้ใน
ในซองปืนตามเดิม กิมหงวนร้องตะโกนลั่น

“ยิงมันซีพี่เล็ก”

เลิกหันมาทางคณะพรรคสี่สหาย

“ไม่ต้องยิงหรือกรับมันตายแล้ว”

เสียงหวนอ้าปากหวอ

“ตายแล้วทำไมถึงยืนอึดแน่นอย่างนั้นล่ะพี่เล็ก”

สิงห้อมควันหัวเราะหึ ๆ

“นักเลงชั้นยอดอย่างนี้ ก่อนตายก็ต้องไว้ทำนิตหน่อยครับ”

ทุกคนต่างพากันมองดูอ้ายตาแหกจนกระทั่งหยดปล่อยปืนพรุ่งหลุดจากมือ ครั้นแล้วก็ล้มลงคว่ำหน้าสิ้นใจตายแทบทำสิงห้อมควันผู้พิชิต เล็กยกมือทำสะเอวกวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องแล้วกล่าวว่า

“อ้ายหน้าไหนอีกล่ะที่จะลองดีกับกัน เรียงหน้าเข้ามาเถอะเพื่อน หรือจะใช้วิธีหมาหมุกกับกันก็ได้เข้ามา”

เสียงกริบ ไม่มีใครหาญต่อกรสิงห้อมควันแม่แต่คนเดียว อ้ายเล็บเหล็กร้องไห้โฮ วิ่งเข้ามาที่ศพพี่ชายแล้วทรุดตัวลงนั่งโถมเข้ากอดศพพลางพร่ำรำพันอย่างน่าสงสาร

“โฮ พี่หัดตายเสียแล้วแผ่นดินในกรุงเทพ ๆ คงจะสูงขึ้นอีกมาก แล้วพลเมืองดีทั้งหลายก็คงจะชื่นชมยินดีไปตามกัน พี่จำพี่น่าจะมิชีวิตอยู่เพื่อทำความชั่วความระยำของพี่ต่อไปอีก ฮือ ฮือ ฮือ”

สิงห้อมควันยิ้มเล็กน้อย เขาเดินกลับไปยังโต๊ะคณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวกับทุกคนว่า

“งานที่ผมรับทำให้เจ้านายพอใจหรือยังครับ”

เสียงหวนยิ้มให้เสื่อร้าย

“พอใจมากพี่เล็ก อ้ายขอย้อต้องเสียพี่ชายไปคนหนึ่ง และตัวของมันเองก็ปราศัยพี่เล็กอย่างหมดทำ ฉัน และพวกเราขอขอบคุณพี่เล็กอย่างยิ่งที่ทำงานให้เราสมความมุ่งหมาย”

สิงห้อมควันก้มศีรษะลงเล็กน้อย

“ถ้าเช่นนั้นหมดหน้าที่ของผมแล้ว ผมลาละครับขึ้นอยู่ชุกช้าตำรวจจะมาลากอ้อมผมไป สำหรับเงินที่อาเสี่ยจะกรุณาให้ผมอีก 2,000 บาท ฝากแห้วไปให้ผมเมื่อไรก็ได้ นะครับ และถ้าหากว่ามีนักเลงคนไหนข่มเหงรังแกพวกเจ้านายอีกละก็ ริบใช้ให้เจ้าแห้วไปตามผมนะครับ ผมจะจัดการให้”

พลยกมือขวาโบกให้

“สวัสดิ์พี่เล็ก พวกเราจะไม่ลืมความเก่งกล้าสามารถของพี่เล็กเลย ไปเถอะครับ เสียงปืนที่ยิงกันอาจจะทำให้ตำรวจรีบมาที่นี้”

สิงห้อมควันยิ้มให้คณะพรรคสี่สหาย แล้วเดินไปทางฝาห้องด้านถนนใหญ่ ซึ่งฝาด้านนั้นเป็นกระจกตลอดด้าน

“นายเล็ก” เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ร้องเรียก พอเล็กหันกลับมาท่านก็กล่าวกับเขาอย่างขี้ม
แย้ม “เธอจะไปทางไปไหนนะนายเล็ก”

จอมขี้ยาหัวเราะเบา ๆ “ผมมาทางไหนก็จะไปทางนั้นแหละครับ เพื่อศักดิ์ศรีของผม
ผมจะพุ่งตัวผ่านกระจกฝ้อออกไปเหมือนกับที่ผมพุ่งตัวพังกระจกฝ้อเข้ามา” ก่อนที่ใครจะพูดอะไร
สิงห์อมควันก็วิ่งปราดไปที่ผนังห้องแล้วพุ่งตัวชนกระจกฝ้อเต็มแรง เสียงกระจกแตกดังลั่นห้อง โถง
ร่างของนายเล็กออกไปพื้นบาร์คัทเลียแล้ว เขาเก่งกล้าสามารถผิคมมนุษย์แค่ล่วคล่องว่องไว และ
องอาจเหมือนกับพระเอกบู๊ในภาพยนตร์

เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาที ก็มีคนเข้ามาในบาร์ และร้องบอกใครต่อใครว่า
ซูเปอร์แมนที่พุ่งหลาวผ่านกระจกฝ้อออกไปนั้นนอนตายอยู่หน้าบาร์ เพราะกระจกบาดคอ
เหวอะหวะ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ และเจ้าแก้วต่างตกใจรีบลุกขึ้นวิ่งออกไปจากบาร์
คัทเลียทันที

ทุกคนแลเห็นสิงห์อมควันนอนหงายเหยียดยาว ที่คอที่หน้า และตามร่างกายของเขา
ถูกกระจกบาดเหวอะหวะหลายแห่ง เลือดไหลโชก นึกกรกล่าวถามดร.ดิเรกเบา ๆ

“เป็นยังไงหมอ”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศิริชะ

“ไม่เป็นยังไงหรอก เขาตายแล้ว”

ทุกคนเศร้าใจไปตามกัน ประชาชนนับร้อยเข้ามาห้อมล้อมมองดูศพสิงห์
อมควัน ซึ่งต้องเสียชีวิตอย่างกล้าหาญสมศักดิ์ศรีของจอมขี้ยาผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งวีรกรรมของพี่
เล็ก หรือนายเล็กในครั้งนี้ คณะพรรคสี่สหายของเราคงจะจดจำไว้อย่างไม่วันลืม เรามี
ชีวิตอยู่อย่างเลื้อร้าย และเขาตายอย่างชายชาติเสือ ในวงการนักเลงอันธพาลคงจะเศร้า
สลัดใจไปตามกัน แต่เจ้าของโรงยาทั้งหลายคงจะตีปีกพับ ๆ เต็มแรงเต็มกาตืออกดีใจไม่
น้อย

จบบริบูรณ์